

ARDEALUL JURIDIC

REVISTĂ DE DREPT ȘI DE UNIFICARE LEGISLATIVĂ, DOCTRINĂ,
JURISPRUDENȚĂ, LEGISLAȚIE COMPARATĂ

ORGAN OFICIAL AL PUBLICAȚIUNILOR JUDECĂTOREȘTI DIN ARDEAL ȘI BANAT

Revista apare regulat la 1. și 15.
a fiecărei luni ca publicațiune ju-
ridică și săptămânal ca organ de
publicațiune judecătorească

Abonamentul:

Pentru autorități, banol, insut. fin.
avocați etc.

Pe un an 200 Lei
Pentru magistrați pe an 160
Un număr simplu 8
Un număr dublu 16
Un număr vechiu 12
Revista apare săptămânal.

Redacția Strada Băei No. 13. — Ad-
ministrația: Str. Regina Maria Nr. 34
(Radio Reclam România S. A.) unde
se primesc abonamente și ori ce
cereri de adție.
TELEFON 650.

SUMARUL:

1. Scăderea valutei și datoriile Bănești de St. Laday
2. Diviziunile dreptului de Dr. R. Boilă
Profeso-Universitar
3. Jurisprudența Stabilită de Inalta Curte de Casație și Justiție.
Complexul pentru Ardeal și Bucovina.
4. Ordonanță:
5. Legea pentru organizarea și unificarea Corpului de Advocați
din România-Mare.
(Text complet și ca supliment)

Scăderea valutei și datoriile bănești

Codul civil din vechiul Regat, art. 1578 pune regula că „obligațiunea ce rezultă dintr'o un împrumut de bani, este totdeauna pentru aceeaș sumă numerică arătată în contract. Întâmplându-se o sporire sau o scădere a prețului monedelor, înainte de a sosi epoca plății, debitorul trebuie să restituie suma numerică împrumutată și nu este obligat a restitui această sumă decât în speciele aflătoare în curs în momentul plății“. Art. 1579, „Când s'a stipulat o restituțiune în aceeași specie și calitate, sau se va altera valoarea intrinsecă a monedelor sau nu se va putea găsi, sau vor fi scoase din curs, se va restitui echivalentul prețului intrinsec ce acele monede avuseseră în timpul în care au fost împrumutate.“

Înainte de toate constatăm că în art. 1578 este vorba de o traducere greșită. Art. 1895 din codul civil francez dispune astfel: s'il y a eu augmentation ou diminution d'espèces . . . le débiteur doit rendre la somme numérique prêtée et ne doit rendre que cette somme dans les espèces ayant cours au moment du paiement (adică: „debitorul trebuie să restituie suma, numerică împrumutată și

numai această sumă, iar plata se va face în speciele aflătoare în curs în momentul plății.“

Textul codului francez înseamnă: dacă prețul monedelor sporește, debitorul totuș trebuie să plătească suma numerică împrumutată cu acești bani mai prețioși, — iar dacă survine o scădere a monedei, totuș debitorul nu trebuie să dea mai mult din acești bani scăzuți decât suma numerică împrumutată. Cu alte cuvinte, oricum s'ar schimba cursul monedei, debitorul restituie suma numerică primită, dacă prețul monedei se sporește, câștigul este al creditorului, iar dacă scade, paguba o suferă creditorul.

În textul codului român lipsește această precizie. Lipsește mai ales dispozițiunea că debitorul este obligat să plătească suma numerică primită chiar și atunci când pie-sele aflătoare în curs sunt mai prețioase decât au fost cele împrumutate. Cu toate acestea credem că nici art. 1578 din C. C. R. nu poate fi interpretat alifel decât art. 1895 din C. C. F. fiind evident că nu s'a intenționat modificarea textului francez.

După codul austriac regula generală (art. 983) este că debitorul trebuie să restituie suma numerică împrumutată; această obligațiune nu suferă nici o modificare, dacă plata urmează a fi făcută în bancnote. Dacă însă s'a stipulat plata în aur (argint), se va plăti deasemenea suma numerică stipulată, chiar dacă cursul aurului (argintului) s'a schimbat (art. 988). Când însă s'a alterat și valoarea intrinsecă a monedei de aur (argint) debitorul va plăti cu atât mai mult sau mai puțin decât suma numerică împrumutată, cu

cât moneda nouă va fi mai mult sau mai puțin prețioasă decât cea împrumutată.

Analizând aceste dispozițiuni, găsim următoarele:

I. Bancnotele (întrebuințăm acest cuvânt și pentru noțiunea monedei de hârtie, căci din punctul de vedere al materiei tratate de noi nu este nici o deosebire) pot suferi o scădere a cursului numai în urma inflației, adică faptului că nu este garantat că pentru orice bancnotă pot să primesc ori și când aceeaș valoare nominală în aur.

II. Moneda de aur (sau argint) poate să sufere o scădere a prețului pentru două motive:

a) scăderea cursului, adică sporirea cursului bancnotelor pentru motivul că bancnotele sunt mai bine acoperite prin garanții depline (aur, argint, devize, notele băncilor streine cu paritate de aur imobile etc.) decât au fost până acum. În acest caz pentru moneda de aur se plătește mai puțin în bancnote, decât până acum, deci cursul monedei de aur (argint) scade.

b) scăderea valorii intrinseci, adică la monede de aur (argint) se întrebuițează aur (argint) mai puțin, sau mai puțin fin, decât până acum.

III. Sporirea prețului bancnotelor se poate întâmpla numai în urma deflației (II. a). Cu fenomenele cu totul excepționale, ivite în statele neutre în timpul războiului nu ne ocupăm.

IV. Sporirea prețului monedelor de aur (argint) se poate întâmpla:

a) în urma scăderii prețului bancnotelor;
b) în urma sporirii valorii intrinseci a monezilor, când se întrebuițează aur mai mult sau mai fin, decât până acum.

Codul civil român și codul civil austriac au aceeaș regulă în ceea ce privește sumele datorite în bancnote. Trebuie să se plătească totdeauna aceea sumă numerică ce există în obligațiune. Nu importă, dacă cursul bancnotelor sporește, sau scade. Deși ambele coduri prevăd aceasta numai pentru împrumuturi, regula trebuie aplicată la toate datoriile bănești. Anume:

a) Este evident că la datoriile ajunse la scadență nu mai există nici o problemă. Când vom să stabilim, cât va trebui să plătească debitorul la ziua scadenței, am exclus datoriile ajunse la scadență.

b) Poate că datoria isvorită dintr'un alt titlu, decât împrumutul a ajuns la scadență, însă creditorul a dat termen pentru plată. În

acest caz dacă se întâmplă o sporire sau o scădere a prețului banilor dela un termen la altul s'ar putea pune chestiunea, dacă se aplică sau nu regula de mai sus pusă numai pentru împrumuturi. D. e. s'a vândut o casă cu 100.000 lei, prețul de vânzare s'a creditat pe cinci ani, iar în acest timp, în urma inflației, bancnotele s'au redus la un curs de 0'025 (actualmente leul nostru). Deci creditorul ar primi o sumă neînsemnată; exprimată în unități: în loc de 100.000 numai 2500.

Nu încapă îndoială că regula se aplică și în acest caz. Indată ce o sumă datorită s'a creditat, este vorba de împrumut, oricare ar fi fost titlul care a dat naștere datoriei ajunse la scadență. Jurisprudența stabilă aplică norme generale la toate datoriile indiferent de titlu, la care s'a stipulat creditarea lor. S'ar putea vorbi de deosebirea că împrumutul este un contract real, în timp ce la datoriile bănești de care vorbim, nu s'a făcut tradițiunea banilor. Inșă, nici această deosebire nu este decizivă. Înainte de toate, este foarte discutat dacă peste tot mai există categoriile contractelor consensuale și reale; mulți sunt de părerea că în dreptul modern toate contractele sunt consensuale. Chiar și codul civil austriac, care consideră împrumutul ca contract real (983), recunoaște că pactul de mutuo dando este valabil și obligatoriu. Prin urmare, concepția că împrumutul este perfect numai prin tradițiune n'are nici o importanță practică. În realitate, la toate transacțiunile la care părțile cad de acord ca suma datorită dintr'un alt contract (d. e. vânzare, închiriere etc.) devenită scadență, să se plătească mai târziu, datoria se schimbă în împrumut sau mai bine zis, se creiază un titlu concurent. Pe lângă titlul original, se naște și titlul de împrumut. După art. 607 din codul civil german, pentru orice datorie bănească, părțile pot să cadă de acord ca aceea datorie să fie considerată ca împrumut. Nu poate fi îndoială că această regulă este valabilă și la noi. Iar în acest caz împrumutul s'a contractat prin simplu consens. Învoiala părților nu trebuie să fie expresă, din simpla creditare a sumei se poate constata că au contractat împrumut în așa fel că creditorul poate să-și exercite drepturile ca împrumutător.

Iar când părțile au căzut de acord în mod expres ca datoria să se considere ca împrumut, s'a făcut o novațiune (art. 1376) și titlul original a încetat.

O învoială expresă ca suma datorită să se crediteze, dar totuș să nu se considere ca împrumut, este inimaginabilă.

Ajungem deci la rezultatul că orice datorie bănească, dacă se creditează, intră în prevederile normelor privitoare la împrumut.

c) Când o datorie, isvorită dintr'un alt titlu decât împrumutul, n'a ajuns încă la scadență, se aplică deasemenea regula să se plătească suma numerică arătată în contract. Nu este nici o rațiune de drept, pentru a majora, sau micșora suma de plătit. După cum vânzătorul nu poate să ceară mai mult, decât prețul de cumpărare stabilit, nici cumpărătorul nu poate să ceară ca acest preț să fie redus. Dacă după încheierea contractului de vindere-cumpărare se constată că în subsol se găsesc metale prețioase, sau dacă printr'o linie ferată valoarea obiectului vândut se ridică, de sigur că vânzătorul nu poate cere majorarea prețului: pacta sunt servanda. Deci, nu poate cere mai mult, decât prețul stipulat, nici dacă disproporția se ivește după încheierea contractului pentru motivul scăderii prețului banilor cu care s'a cumpărat obiectul. Judecătorul nu poate să înlocuiască voința părților, exprimată în contract, cu a sa voință (excepțiile sporadice, d. e. reducerea penalității prevăzute de contract, confirmă numai această regulă); nu poate să impună părții să plătească altă sumă decât cea stipulată.

Admitem, că se pot ivi nedreptăți. Așa d. e. în timpuri normale, de decenii am plătit primele de asigurare în bancnote cu paritatea aurului. Când suma asigurată ajunge la scadență, societatea de asigurare îmi plătește cu bancnote depreciate. Am pierdut roadele muncii depuse într'o viață întreagă.

Cu toate acestea, este neadmisibil ca judecătorul să oblige pe debitor de a plăti o suma care nu este în obligațiune. S'ar naște o anarhie generală, s'ar răsturna întreagă viață economică, dacă părțile n'ar fi sigure, că nu pot fi condamnate la altă prestațiune decât la aceea pe care au luat-o asupra lor prin contract. Dacă ar fi cu puțință ca acela care s'a obligat să plătească 10000 Lei, să fie condamnat la plată a 20000 Lei, ar înceta orice ordine de drept și s'ar restabili dreptul celui mai tare. Deasemenea, dacă ar fi cu puțință ca creditorul cărui i-s'a promis 20000 Lei, să fie silit prin sentință să se mulțumească cu 10000 Lei. Indată ce s'ar putea întâmpla așa ceva, ar înceta contractele, ar

înceta încrederea în lege și justiție și s'ar dizolva Statul.

În timpuri normale nimeni n'ar fi cutezat să expună pe larg aceste teze elementare și cunoscute de toți. Dar în urma inflației s'au ivit atâtea nedreptăți cu aplicarea acestor norme pân'acum nediscutate, încât ici-colo s'a putut constata tendința ca regulile ce rezultă din natura obligațiilor abstracte (bănești) să nu fie aplicate. Deși nicăieri (afară de Rusia sovietică) nu s'a găsit instanță judecătorească care să nu fi aplicat aceste norme, totuș este caracteristic, că Reichsgericht-ul german s'a ocupat de repetate ori cu această chestie și că față de cererile de a condamna pe părâți la o sumă mai mare decât cea stipulată în contract, nu s'a mulțumit cu constatarea că nu merită nici o atenție, ci le-a refuzat prin expuneri motivate.

Deci, în timpurile prin care trecem, nu este inutil să accentuăm că obligațiunea de a plăti o sumă de bani, este o obligațiune abstractă, care nu are nimic de a face cu puterea de cumpărare a acestei sume. Ea trebuie ținută așa cum glăsuiește. Nu poate fi majorată în caz de inflație și nu poate fi micșorală în caz de deflație. Cât timp Statul menține valoarea nominală a bancnotelor, trebuiesc plătite atâtea bancnote câte sunt în obligațiune. Și Statul se orientează după această regulă. Imposibilele odată stabilite nu pot fi majorate în urma inflației; după moșii se plătesc și actualmente sumele neînsemnate din trecut cu toate că venitul lor s'a urcat enorm.

(De sigur că este imaginabil și o astfel de ordine de drept care să prevadă plata cu paritatea aurului. În acest caz suma ce este în obligațiune n'ar fi identică cu suma ce este în prestațiune. Legea ar putea prevedea că pentru orice sumă promisă să se plătească acea sumă care în timpul plății are aceeaș proporție față de aur (d. e. m'am obligat să plătesc 10000 Lei când un kilogram de aur de cutare calitate costa 100.000 Lei, dacă în timpul plății acelaș aur costă 300.000 Lei, voi plăti 30000 Lei în bancnote). Inșă natura abstractă o datoriiilor bănești n'ar fi alterată nici în acest caz, pentru că față de aur ar exista aceeaș regulă. În Baden s'au emis în zilele acestea obligațiuni cu valuta de cărbuni: „se va plăti pentru această obligațiune prețul a 500 kgrme de cărbuni spălați IV. din Westfalia“. Față de aceste obligațiuni, judecătorul este în aceeaș situație ca

și față de promisiunile pe bani gata: nu poate să dea mai mult sau mai puțin dacă prețul cărbunilor se urcă sau se reduce. Deci, nici în acest caz nu este alterată regula).

O altă chestiune este că în urma schimbării prețului bancnotelor se poate cere rezilierea contractelor neexecutate. Aci ajungem iarăși la problema clauzei rebus s'ic stantibus. Am constatat că această clauză nu se aplică la datoriile bănești. Adică, nu pot să cer să fiu scutit de plată numai pentru motivul că cursul bancnotelor s'a alterat. Așa d. e. dacă am luat cu împrumut 100.000 lei în timpul inflației, iar în timpul scadenței fiind deflație, paritatea de aur a bancnotelor era restabilită, nu pot să cer să fiu scutit de plată în tot sau în parte.

Când însă este vorba de prestațiuni reciproce, se poate admite ca rezilierea contractului să se ceară în urma schimbărilor survenite, când executarea contractului ar fi catastrofală pentru una dintre părți, iar schimbarea nu se putea prevedea. Însă pentru partea a cărei prestațiune constă în plată, nu se poate admite nici aceasta. Cazul s'ar putea ivi numai când partea s'a obligat să plătească o anumită sumă în timpul inflației. Survenind deflația, suma ar fi prea mare și s'ar ivi disproporție între cele două prestațiuni. Rezilierea nu se poate admite, pentru că inflația este o stare anormală, viața economică tinde spre deflație, deci orișicine poate să țină socoteală de îmbunătățirea cursului bancnotelor. De impreviziune nu poate fi vorba.

Conform acestora, numai acela poate să ceară rezilierea contractului a cărui prestațiune constă în dare de lucruri mobile sau imobile sau în servicii personale, sau în săvârșirea unor lucrări. Condițiunile rezilierii nu se țin de materia tratată de noi.

Se înțelege dela sine că cele spuse despre datoriile bănești nu se aplică la alimentele datorite soției, ascendenților, descendenților, copiilor ilegitiți etc. Aci nu este vorba de o datorie abstractă, ci de obligațiunea de a acoperi toate cheltuielile necesare pentru existența celui în drept. Se înțelege deci că în cazul schimbării situației se poate cere majorarea sumei.

Rezumăm deci: toate datoriile bănești trebuiesc plătite, conform Codului civil român și cel austriac, cu suma numerică arătată în contract, neputându-se cere nici rezilierea contractului, nici majorarea sau micșorarea

sumei pentru motivul că cursul banilor s'a schimbat. Această regulă se aplică numai când datoria s'a contractat în mod abstract („plătesc 1000 Lei"), iar moneda arătată (impusă) este în curs în timpul plății.

Stefan Laday.

Diviziunea dreptului în drept public și privat

Scopul dreptului este unul și același: de a proteja toate interesele, ce sunt în concordanță cu interesele superioare ale Statului. Dreptul are aceeași calitate când regulează raportul dintre doi indivizi sau dintre indivizi și Stat. Omul este o unitate, nu poate avea o poziție dublă în Stat. Orice interes al său trebuie să fie pus în armonie cu interesele comunității. Comunitatea nu poate avea alt interes, decât armonizarea tuturor intereselor în Stat. Acest scop nu se atinge prin divizarea forței, ce reprezintă dreptul, ci prin unitatea lui.

Realizarea dreptului se face prin puterea Statului care nu cunoaște deosebiri. Statul nu poate asigura decât o egală protecție și putință de realizare tuturor raporturilor recunoscute de el.

Dreptul poate forma obiectul diferitelor preocupări științifice și deci poate fi divizat din acest punct de vedere. Diviziunea dreptului în drept „public" și drept „privat" însă nu poate avea loc nici într-un caz, pentru că a) o diviziune perfectă, care să înlăture orice discuție nici prin argumentație a posteriori nu se poate realiza, b) nu este motivat prin nici o considerație științifică sau practică, ca dreptul cu caracterul lui eminent public se primească numirea de „privat", prin faptul că regulează unele raporturi numite în mod greșit „private", c) este în contradicție cu concepția Statului ca se vorbim de drepturi și interese „private", când tot ce este interesul îndreptățit al cetățenilor este și interesul Statului.

Trebuie să înceteze anomalia care există în chestiunea aceasta. Este o anomalie, ca atunci, când un drept ca origine derivă din legiuirea publică a Statului, ca scop servește interesul unitar și armonizat al Statului și în ce privește realizarea sa prin forță este la absolută discreție a puterii de Stat, să fie numit „privat".

Ca soluții practice după părăsirea totală a diviziunii dreptului în drept „public" și „privat", se servească următoarele:

Diviziunea științifică a dreptului se poate face pe baza obiectului pe care-l privește. Astfel atât materia cât și știința, va putea fi numită spre pildă: dreptul legislației (cuprinzând constituirea și funcționarea ei); dreptul guvernării (cuprinzând forma de guvern, organele de guvernare monarhul sau președintele de republică, consiliul de Stat, consiliul de miniștri, miniștri) dreptul justiției, civile, administrative, penale, dreptul administrației generale, dreptul administrației, financiare, polițiale, militare, sanitare, de instrucțiuni-dreptul cetățenesc, dreptul ereditar de (succesiune) dreptul matrimonial, dreptul proprietății, dreptul obligațional dreptul comercial, cambial etc.

Abandonarea dreptului „public" și „privat" ca diviziunea supremă a dreptului trebuie să aibă de conse-

cinșă abandonarea subdiviziunilor făcute până acum.

Dreptul public nu poate fi divizat în drept constituțional, drept administrativ, drept penal, procedura civilă, pentru-că principiul constituțional trebuie să fie la baza organizațiunii întregii vieți de Stat și de drept. Dreptul administrativ în orice ramură a sa trebuie să fie clădit pe același principii, ca și legislația, guvernarea și justiția Statului.

Dreptul penal apărând toate interesele de importanță pentru existența Statului prin sancțiuni penale este în serviciul validității dreptului unitar.

Prin abandonarea diviziunii se va curma anomalia, care există prin faptul, că procedura civilă, care asigură validitatea drepturilor numite „private” este un drept „public”.

Abandonarea totală a diviziunii dreptului în drept „public” nu însemnează nici de cum răsturnarea principiilor de drept existente. Ea va trebui să rezulte în tot cazul modificarea, mai bine zis rectificarea lor. *Pe lângă un sistem unitar a dreptului nu vor fi drepturi de preferință, precum nu vor fi nici interese de preferință.*

Dreptul de proprietate ca centrul rapoartelor de avere trebuie să-și mențină caracterul său adevărat. *Comunizarea proprietății nu este nici de cum consecința abandonării dreptului privat, cum a conceput-o Ritter Hugo. Munca care este la baza proprietății este o acțiune individuală. Ea nu este colectivă, nici nu se poate comuniza fiindcă ar fi în contra naturii. Condițiunea materială a existenței indivizilor cari formează Națiunea mai bine se asigură, dacă prin organizarea potrivită a vieții de Stat ne îngrijim de validitatea tuturor energiilor materiale ale indivizilor așa după cum se manifestă în inegalitatea lor.* Spre acest sfârșit Statul modern nu poate adopta altă politică în chestiunea aceasta, decât însușind o cantitate oarecare din bunuri pentru acoperirea cheltuielilor împreunate cu întreg aparatul vieții de Stat și disonând asupra unor bunuri din cauză de utilitate comună de Stat cum sunt: comunicația, salubritatea publică, lucrările de apărare a țării și cele din interes militar etc., pentru restul de bunuri staționicește un regim de drept, care asigură indivizilor (sau asociației indivizilor) liberă dispunere și folosul bunurilor în marginele legilor, respectându-se și validându-se principiile concurenței libere.

Trebuie să se recunoască în fine dreptului însemnătatea care i-se cuvine în viața de Stat. *Dreptul este tot așa un element constitutiv al Statului în indivizibilitatea sa, ca și celelalte cunoscute și formulate de știința dreptului public și politic de până acuma.* Separarea vieții de Stat și de drept pe baza intereselor prelinse opuse duce mai de grabă sau mai târziu la prăbușirea sistemului de Stat și de drept existent. Dacă vom să ferim omenirea și Națiunile alăcătuitoare de State de zguduirile catastrofale, care au urmat prăbușirii Statului Roman și a sistemului de dominațiune feudală, va trebui să abandonăm diviziunea dreptului în drept „public” și „privat” cu toate consecințele sale.

Noie:

1. Vezi Titt Livi Ab urbe condita Liber III, 34.
2. Vezi Burchardi „Lehrbuch des römischen Rechts” „Staats und Rechtsgeschichte” și „Grundzüge des Rechtssystems der Römer aus ihren Begriffen von öffentlichem und Privatrecht entwickelt”, Mommsen: „Römisches Staatsrecht”, Puchta „System

und Geschichte des römischen Privatrechts”, Warnkönig „Vorschule der Institutionen und Pandekten”, Farkas „A római jog történelme”, Girard „Manuel élémentaire de droit romain”.

3. Vezi lucrările citate la nota 2. Spre a dovedi caracterul Statului împărășilor Romani e de ajuns să cităm câteva fraze din actele de promulgare a Instituțiunilor și a Pandectelor. Iată cum se intitulează Iustinianus „In nomine Domini nostri Jesu Christi Imperator Caesar Flavius Justinianus, Alamanicus, Gothicus, Francicus, Germanicus, Anticus, Alamicus, Vandalicus, Africanus plus, Felix inclytus, victor ac trisumphator, semper augustus”, In alt loc „Imperatorum majestatem non solum armis decoratam, sed etiam legibus oportet esse armatam”. „Onorum utramque viam cum summis vigiliis, summaque providentia, ammente Deo, perfecimus”. „Omnes vero populi legibus tam a nobis promulgatis, quam compositis reguntur”. „Deo auctore nostrum Gubernante imperium, quod nobis a coelesti majestate traditum est, et bella feliciter peragimus, et pacem decoramus et statum reipublicae sustentamus”.

4. vezi Glück „Erläuterung der Pandeten” „Burchardi in lucrarea sa” „Grundzüge des Rechtssystems der Römer aus ihren Begriffen von öffentlichem und Privatrecht entwickelt” privește dreptul personal ca jus publicum, dreptul de avere ca jus privatum și dreptul de acțiune ca drept mixt.

5. Vezi D. I. 1. 2. Sunt scriitori romani, cari cunosc diviziunea dreptului în trei ramuri. Astfel Quintilianus spune: Nam et genera sunt tria sacra, publica, privateque iuris”. Vezi Inst. Orat. II. 4. § 33.

6. Vezi D. I. 1. 3. 4.

7. In lucrarea „Lehre des Naturrechts als einer Philosophie des positiven Rechts besonders des Privatrechts” pag. 103 și următoarele.

8. In lucrarea „Restauration der Staatswissenschaften”.

9. In lucrarea „Lehrbuch des natürlichen Privatrechts” pag. 92, și următoarele.

10. In lucrarea „Die Philosophie des Rechts und Staatslehre auf Grund christlicher Weltanschauung”. pag. 293 și următoarele.

11. In lucrările sale „System und Geschichte des römischen Privatrecht” pag. 1 și următoarele și „Cursus der Institutionen Geschichte des Rechts bei dem römischen Volk mit einer Einleitung in die Rechtswissenschaft und Geschichte des römischen Zivilprocesses”, pag. 29. și următoarele.

12. In lucrarea „System des heutigen römischen Rechts” pag. 2. 58. și următoarele.

13. In lucrările sale „Juristische Encyclopädie” pag. 68. și 76. și următoarele. Vorschule der Institutionen și Pandekten pag. 14. și următoarele.

14. Vezi lucrarea citată la nota 4. Pag. 86 și următoarele.

15. In lucrarea „Pandekten”. Pag. 21.

16. In lucrarea „Über öffentliche Rechte” pag. 29. și următoarele.

17. In lucrarea „Die Normen und ihre Übertretung” pag. 144.

18. In lucrarea „Rechtsnorm und subjektives Recht” pag. 108. și următoarele.

19. In lucrarea „Pandekten” pag. 45 și următoarele.

20. In lucrarea „Allgemeines Staatsrecht” pag. 5. și următoarele.

21. In lucrarea „Das Recht des modernen Staates I. B. Allgemeine Staatslehre“ pag. 345—354.

22. Cum sunt; *Rossi*: „Cours de droit constitutionnel“, *Esmelin* „Eléments de droit constitutionnel“ *Batbie* „Traité théorique et pratique de droit public et administratif“, *Laferrière* „Cours de droit public et administratif“, *Simonet* „Traité élémentaire de droit public et administratif“, *Errera* „Traité de droit public belge“, *Boulmy* „Etudes de droit constitutionnel“ *Ducrocq* „Cours de droit administratif“, *Emil Acolas* „Manuel de droit civil. Commentaires Philosophieque et critique du Code Napoleon contenant l'exposé complet des systèmes juridiques“, *E. Beaussire* „Les principes du droit“, *Roguin* „La règle du droit“.

23. In lucrarea „Le droit constitutionnel de la Belgique“ T. I. Introduction et théories fondamentales. pag. 5—7.

24. In lucrarea „Manuel élémentaires de droit romain“, pag. 1. și următoarele.

25. In lucrarea „Manuel de droit public français I. Droit constitutionnel“ Théorie générale de l'Etat-Organisation politique pag. 65 și urm.

26. In lucrarea „Dreptul constituțional, Istoria dreptului public. Dreptul public comparat — Teoria generală a Statului. — Dreptul constituțional al României“, pag. 33—37.

(Fine.)

Dr. Romul Boila,

Profesor de drept constituțional la Univ. Cluj.

JURISPUNDENȚA STABILITĂ De

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE Complectul pentru Ardeal și Bucovina

Secția I. Ardeal.

Promisiune de vânzare. Ofertă cu dare de arvună. Cazul în care obligă pe acel ce a făcut-o. Manifestare tacită a voinței §. 862 și 863 c. civ. austriac. Constatarea de fapt a instanței de fond că contractul de vindere-cumpărare nu s'a realizat. Observarea regulilor de drept. (Deciziunea No. 308/922).

Secția I. Bucovina.

Acțiune pentru incorporarea dreptului de proprietate. Incuviințarea de instanța primă numai a prenotării dreptului. Inadmisibilitatea recursului în reviziune potrivit §. 130 din legea fonciară austriacă. Competența instanței a treia de a examina numai dacă contractul de vindere corespunde condițiilor legale pentru prenotare §. 35, 27 și 26 din citata lege. Restricțiunile ordonanței 9/8, din 1915. Dacă se poate discuta pe bază de fapte noi, neatingerea acestei ordonanțe prin reforma agrară din 1921. (Deciziunea No. 700/922).

Locațiune. Acțiunea pentru rezilierea unui contract de locațiune. Obiect litigios în valoare mai mică de 2000 coroane. Sentință confirmătoare dată în apel. Inadmisibilitatea reviziei. Art. 500, 502 al. 3. pr. civ. austriacă și decretul-lege din 16/6. 1919. (Deciziunea No. 306/922).

Ardeal.

Spese advocatiale. Reviziune contra deciziei tribunalului ca instanță de recurs. Inadmisibilitatea ei. Legea LIV. din 1912. (Deciziunea No. 411/922).

Secțiunea II. Ardeal.

Conflict de competență. Militar aflător în concediu. Competența tribunalului represiv civil de a judeca infracțiunea comisă în timpul concediului. (Deciziunea No. 1579/922).

Decizia No. 308—922.

Ardeal

Dosar No 667—921.

S'a luat în cercetare cererea de reviziune a reclamantilor Andrei Mihály și soția înaintată contra sentinței Curții de Apel Târgul-Mureș No. 1919 C. 300—25 în procesul intentat contra intimatilor Dănilă Bokcsy și consii pentru stabilirea dreptului de proprietate.

În lipsa părților s'a dat ascultare referatului oral al D-ului Consilier Dr. Th. Radu.

Înalta Curte, deliberând asupra motivelor cererii de reviziune, văzând și replica intimatilor înaintată în termen.

Având în vedere, că reclamantii în cererea lor de reviziune se plâng, că instanța de apel cu violarea normelor de drept, în urma neobservării dispozițiilor din §. 864 al codului civil austriac și în urma greșitei interpretări a dispozițiilor §-ului 862 din acelaș cod, și-a făcut concluzia în drept, că Dănilă Bakcsy intimatului I, prin faptul constatat, că arvuna trimisă lui de către Andrei Mihály reclamantul I a primit-o și a ținut-o la sine 8 zile în mod tacit, a aderat la ofertul făcut privitor la cumpărarea imobilelor din proces și că prin urmare contractul de vindere și cumpărare asupra acestor imobile în urma consimțirii numitului intimat s'a și efectuat, iar cu consecință acestei neconstatări relativ la efectuarea contractului cu violarea normelor de drept procesual a omis stabilirea faptelor relativ la reaua credința a intimatilor II—IV.

Având în vedere, că dispozițiunile §. 862 Cc. se referă singur la durata valabilității unei promisiuni (ofert) făcută, dispunându-se aci, că o promisiune făcută de cineva îl obligă pe acesta în răstimpul stipulat pentru comunicarea răspunsului de primire, iar dacă acest răspuns nu s'ar comunicat în răstimpul prescris, atunci promisiunea (ofertul) se stinge. De unde rezultă, că instanța de apel n'a interpretat greșit acest §, când a anunțat, că din împrejurarea, că intimatul I n'a răspuns numai de cât și n'a restituit imediat arvuna trimisă de reclamantul I, nu se poate deduce, că el ar fi acceptat ofertul reclamantul în mod hotărât.

Considerând, că o astfel de acceptare nici în baza §-ului 863 C. civ. nu se poate constata, de oarece conform celor dispuse în acest articol voința (în speșă voința de acceptare) se consideră de manifestată în mod tacit numai în urma unor astfel de fapte concludente, ce cuprind toate circumstanțele nu lasă nici un motiv rațional de îndoială.

Considerând, că faptul intimatului I și anume: că arvuna trimisă și primită de dânsul la 16 Martie 1916 a ținut-o la dânsul 7—8 zile retrimițându-l numai la 23 sau 24 aceeași lună, cu atât mai puțin se poate considera, că constituind un fapt omissis de susmenționatul §. 863, încât reclamantul I prin epistola-l de sub 5. necontestată, declarându-se că dacă intimatul I n'ar accepta târgul, atunci arvuna e aplicată a o reprimi fără de a pune vre un termen pentru retrimiteră acestel, cerând singur rezolvirea cât mai mult avuse dreptul intimatul a chibzui ofertul făcut

de către reclamant, cu cât în acelaș timp stătea de lângă și cu alți ofertanți și anume cu intimajii II—IV și nu i se poate contesta nici dreptul acela, că dintre două oferte să accepte pe cel mai favorabil lui, respingând apoi prin restituirea arvunei trimisă condițional ofertul reclamantului, care conform interpretării de mai sus a §§. 862 c. c. în restimpul prescris acolo singur pe reclamant ca oferent îl obligă și nici decum pe intimaj, or adresat.

Considerând că astfel fiind, instanțele de fond fără violare de drept au constatat, că contractul de vindere — cumpărare între reclamant și intimajul I nu s'a realizat.

Considerând, că în urma acestei corecte constatări devenind fără scop procedura mai departe pentru constatarea afirmățiunii reale credințe a intimajilor II—IV nici prin remiterea acestei proceduri norme de drept procesual nu s'au violat.

Pentru aceste motive, Înalta Curte, în numele legii, Nu admite cererea de reviziune a reclamantilor înaintată contra sentinței Curții de Apel Târgu-Mureș No. 1919 C. 300—25 și obligă pe reclamant, că în 15 zile sub greutatea execuțiunii să solvească intimajilor spesele în reviziune stabilite în sumă de 160 (una sută șase zeci) lei.

Data și citită în sedință publică, azi 24 Martie 1922.

Decizia No. 700—922, Bucovina

Dosar No. 1005—922.

În cauza voluntară privitoare la corpul tabular din fasc. 1131 a comunei cadastrale Zastovna în Bucovina.

S'a luat în cercetare recursul în reviziune al lui Șmil și Lerla Memel în contra hotărârii tribunalului Cernăuși din 8 Martie 1922 R. IV. 19—22 și 20—22—1 prin care schimbându-se în parte hotărârea judecătorei Zastovna din 14 Decembrie 1921. Tg. b. No. 1360—21 s'a respins cu desăvârșire cererea recurenților pentru încorporarea dreptului lor de proprietate.

După raportul dlui Consilier dr. G. Mandlcwewski.

Curtea, deliberând, asupra unicului motiv de recurs invocat de recurenți și dezvoltat în sensul greșitei aplicări a ordonanței din 9/VIII 1915 No. 234 această ordonanță fiind desființată atât conform legii din 21/XII 1867 No. 1921 cât și abrogată de legea agrară pentru Bucovina No. 3608 din 25 Iulie 1921 Mon. Of. No. 93; dar și neaplicabilă la cazul de față conform dispozițiunii §. 2 al ordonanței.

Având în vedere, că omițând instanța întâi cererea pentru încorporarea dreptului de proprietate numai în parte încuviinșând prenotarea acestui drept și menținând instanța de recurs în vigoare cea parte a hotărârii instanței întâi prin care s'a fost respins cererea pentru încorporare schimbând-o numai în ce privește încuviinșarea prenotării, recursul în reviziune întrucât tinde la admiterea cererei de intabulare e inadmisibilă și a fost cu plin drept respins de către instanța întâi conform §. 130 din legea fonciară.

Având în vedere că deci numai cea parte a recursului în reviziune se poate supune judecării Înaltei Curți prin care se tinde la restabilirea hotărârii instanței întâi la aprobarea încuviinșării prenotării, cererea pentru încorporare fiind în definitiv respinsă

Având în vedere că așa fiind nici baza legală nici cea faptică pentru respingerea cererei de încorporare nu se pot discuta și că deci obiectul discuțiunii în instanța a treia nu poate să fie decât numai dacă contractul de viadere prezentat de petenții Șmil și Lerlo Mencer în probarea dreptului de proprietate pretins de ei corespund sau nu condițiunilor legale pentru prenotare.

Considerând, că conform cu §. 35 din legea fonciară actul prezentat ca bază pentru înscrierea prelinșă în tot cazul trebuie să întrunească condițiunile generale cerute în dispozițiunile §. 26 și 27 din cea lege și că ne fiind nici acelea condițiuni împlinite nici chiar prenotarea dreptului pretins nu se poate încuviinșă.

Considerând, că conform §-ului 26 din legea fonciară chiar și o prenotare se poate admite numai pe baza de acte care sunt întocmite în forma prescrisă pentru valabilitatea lor.

Considerând, că conform cu dispozițiunea §-ului 1 din ordonanța din 9/8 1915 Nrul 234 f. I. i. contractele încheiate între vii asupra terenurilor rurale nu se mai admit decât numai cu consimțământul comisiunii chemate în acest scop de lege, iar conform dispozițiunii din al. r. aceluiași paragraf refuzând comisiunea acest consimțământ al ei contractul e nevalid de unde urmează, că conșimțământul comisiunii așine întocmai valabilitatea contractului.

Considerând, că existența în vigoare a ordonanței din 9/8 1915 No. 234 f. I. i. în instanța de recurs chiar de recurenți în mod formal admisă în instanța de reviziune nu se poate discuta pe baza unor fapte noi pentru a căror discuțiune în instanțele inferioare nu era locul.

Considerând, că nici o derogare dela dispozițiunile ordonanței menționate prin legea asupra reformei agrare din 23/VII 1921 Mon. Of. No. 23 n'a avut loc.

Considerând, că pășind deci dela existența în vigoare a ordonanței din 9/8 1915 No. 234 f. I. i. actul de vindere prezentat de recurenți în probarea dreptului lor de proprietate derivat dela proprietarul fonciar Alexandru Kobylanski nu era propriu nici pentru încuviinșarea prenotării dreptului pretins, necorespunzând condițiunilor §§ dar 35 și 36 din legea fonciară, de unde urmează legalitatea hotărârii instanței de recurs și netemeinicia recursului de reviziune.

Pentru aceste motive, Curtea decide. Recursul în revizie nu se admite.

Data și citită în camera de consiliu la 26 Iunie 1922.

Decizia No. 306—922, Bucovina

Dosar No. 256—922.

În procesul lui David Rosner din Rădăuși reclamant reprezentat prin avocatul Dr. S. Terner din Suceava, în contra lui Selig Rubin din Rădăuși intimat, reprezentat avocatul Dr. R. Druce din Rădăuși pentru rezilierea unui contract de locațiune.

S'a luat în cercetarea reviziunii intimatului în contra deciziunii tribunalului Suceava ca instanța de Apel din 3 Iunie 1921 Bc. III. 260/21—20 confirmatoare cea parte a sentinței judecătorei Rădăuși din 30/12—1920 C. III 1922—20/16 prin care s'a pronunțat rezilierea contractului de locațiune conform cu cererea din acțiune.

S'a ascultat referatul Dlui Cons. Dr. G. Mandicewski.

Curtea deliberând. Asupra reviziei introdusă de partea intimată și având în vedere dispozițiunea §. 502 al 3 din P. c. în redactarea decretului lege din 16/6—1919 „Mon. Of. No. 51 conform căruia e inadmisibilă reviziunea în contra deciziei confirmatoare a instanței de apel când obiectul litigios asupra căruia instanța de apel a hotărât nu trece peste 2000 cor. egal 1000 lei, cum și dispozițiunea §. 500 din P. c. conform careia instanța de apel confirmând sentința instanței întâi se va hotărî și asupra valorii obiectului litigios asupra căruia dânsa a dat deciziunea, hotărîrea, care nu poate fi atacată.

Considerând, că în cazul prezent reviziunea intimatului e îndreptată în contra acelei părți o deciziei instanței de apel prin care confirmându-se sentința instanței întâi s'a pronunțat rezilierea contractului de locațiune încheiat între părți, cum și că instanța de apel a fixat valoarea obiectului litigios asupra căruia a dat deciziunea la 840 lei.

Considerând, că neîntrecând așa dar valoarea obiectului fixată de instanța de Apel suma de 1000 lei limita legală pentru admisibilitatea reviziei în astfel de cazuri, reviziunea e inadmisibilă.

Pentru aceste motive și neavându-se a se hotărî asupra cheltuielilor de judecată. Curtea decide: Reviziunea inadmisibilă se respinge.

Data și citită în camera de camera de consiliu azi, 14 Martie 1922.

Decizia No. 411—922.] Ardeal Dosar No. 2177—922.

S'a luat în cercetare recursul intitulat „reviziune sau „plângere“ a reclamantului Isac Bergfeld contra decisului Tribunalului Bistrița ca instanța de recurs No. 1920 C. a. 1013/29 în proces cu intimatul Frederic Beer pentru desdăunare etc. și acc. relativ la stabilirea speșelor advocațiale, s'a ascultat referatul oral făcut în cauză de către Dl consilier T. Radu.

Înalta Curte. Având în vedere, că decisul atacat prin recurs, s'a adus de către Tribunalul Bistrița în instanța a II-a, revizind decisul Judecătoriei de ocol Bistrița No. 1918 C. I. 487—23, adus relativ la stabilirea speșelor advocațiale pentru advocatul dr. Iuliu Vlaicu, fost reprezentant al recurentului în proces în baza §-lui 18 din art. de lege LIV din 1912.

Având în vedere, că conform dispozițiunii alin. 6 din sus menționatul paragraf, în contra decisului relativ la stabilirea speșelor advocațiale nu e admis decât un singur recurs la proxima (nemijlocită) instanță.

Pentru aceste motive. În numele legii. Respinge recursul reclamantului înaintat contra decisului Tribunalului Bistrița No. 1920 C. a. 1913—28 adus în instanța a doua, ca neadmisibil.

Data și citită în ședință publică azi la 28 Aprilie 1922.

SECȚIA II.

Decizia No. 1579—922. Ardeal Dosar No. 1202—922.

S'a luat în cercetare conflictul de competență survenit între Curtea Marșală Cluj și Tribunalul Cluj în cauza acuzatului I. Chira pentru omor.

În lipsa părților; S'a ascultat raportul dlui Consilier Dr. A. Popp; S'a ascultat Dl Procuror Dr. Silviu Popp în concluziuni.

Deliberând. Asupra conflictului de competență

între instanța militară, adică Curtea Marșală Cluj și camera de punere sub acuză, de la Tribunalul Cluj.

Curtea. Considerând ca codul de justiție militară are efect prin extindere asupra întregii Români, iar acest cod anunță, că militari de toate gradele, când sunt în orisice fel de concediu nu sunt justifiabili de consiliul de război pentru faptele prevăzute și pen. de codul pen. comun, ci numai pentru faptele prevăzute și penale de codul justiției militare, prin urmare deosebit fiind, că inculpatul pe vremea comiterii infracțiunii era în concediu.

Pentru aceste motive. În numele legii. În regularea competenței decide. Pentru judecarea cauzei criminale a inculpatului Ion. Kira se stabilește competența Tribunalului Cluj.

Data și citită în ședința publică la 19 Iuni 1922.

Ordonanță

MINISTERUL JUSTIȚIEI

Nr. 6780, din 19. Februarie 1923.

Deciziune

Noi Ministru, Secretar de Stat la Departamentul Justiției.

Având în vedere legea privitoare la împărțirea și organizarea Serviciului exterior sanitar, promulgată și publicată în „Monitorul Oficial“ Nr. 164. din 28, Octombrie 1922, care prin art. IV. ultimul alineat trece Sediile orfonale din Transilvania, de sub autoritatea Ministerului de Interne, sub acea a Ministerului de Justiție.

Având în vedere și art. XX. partea II-a Cap. II. din colecțiunea legilor ungare din 1877, privitor la regularea afacerilor de tutelă și curatelă (Volumul: „Codul civil general Austriac, traducere de Ion Corjescu) care statuând asupra normelor cari trebuie să domine materia tutelii și curatellii, fixează organizarea puterii tutelare, atribuțiunile și competența sedriilor orfanale.

Având în vedere și ordonanțele și instrucțiunile date pentru regulamentarea bunei funcționari a instituției sedriilor orfanale.

Având în vedere ca serviciile din administrația centrală a Ministerului sunt în așa masura de aglomerate cu lucrari, încât nu ar putea face față și acelor necesitate de sedriile orfanale.

Pentru aceste considerațiuni:

Decidem

Art. I. — Dl Director General delegat cu conducerea serviciului Justiției în Ardeal, este autorizat a îndeplini toate atribuțiunile aslați în vigoare privitoare la sedriile orfanale rezolvând pe a sa răspundere toate chestiunile respective.

Art. II. — În ce privește numirile personalului sedriilor, va face Ministerului cuvenitele recomandări, după normele în vigoare privitoare la numirile personalului autorităților judecătorești.

Art. III. — Proiectul de buget pe exercitiul 1923—1924. se vor înainta de subprefecturile de județ, Ministerului spre aprobare.

În privința executării bugetului exercitiului viitor 1923—1924, se va urma atât pentru cheltuielile de personal cât și pentru cele de material conform dispozițiunilor deciziunii Nr. 15.018—1922.

Data astăzi 19. Februarie 1923.

(sc.) Ministerul Justiției, J. Th. Florescu.

LEGEA

pentru

Organizarea și Unificarea Corpului de Advocați

(Publicată în Monitorul Oficial No. 251 de la 21 Februarie 1923)

CAPITOLUL I.

Condițiuni de admisibilitate și exercițiu

Art. 1. — Pentru a fi admis în corpul avocaților și a exercita profesiunea de avocat, se cer următoarele condițiuni:

- a) A fi român sau cetățean român, fără deosebire de sex;
- b) Etatea de 24 ani impliniți;
- c) Titlul de doctor sau licențiat al vreunei facultăți de drept din țară;
- d) Un stagiu prealabil conform prescripțiilor acestei legi;
- e) Trecerea unui examen de admitere în corpul avocaților.

Art. 2. — Sunt nedemni a fi avocați:

- a) Cei cari au fost declarați falși;
- b) Cei condamnați ca autori, agenți provocatori și complici pentru crime sau pentru unul din următoarele delictе: abuz de încredere, abuz de slăbiciunile minorilor, atentat la bunele moravuri, bancrută, coruperea de minori, delapidare de bani publici, escrocherie, fals furt, jură mânt mincinos, mărtuire mincinoasă, mltuire, plăsmuire, sustragere sau denaturare de acte, siluire, tănuire, precum și pentru delictul prevăzută de art. 48 și 53 din această lege.

Art. 3. Exercițiul profesiunii de avocat este incompatibil cu:

- a) Profesiunea de comerciant, exercitată direct sau prin persoane interpușe;
- b) Orice ocupațiune care atinge demnitatea sau independența profesiunii de avocat;
- c) Calitatea de militar în activitate, de notar public, monah, preot, și orice altă demnitate ecleziastică;
- d) Calitatea de profesor, sub orice denumire, la orice școală publică, cu excepțiunea profesorilor de materii juridice și economice din învățământul secundar și superior;
- e) Orice altă funcțiune retribuită de Stat, județ sau comună, afară de cele electivе și de funcționarii Adunărilor Legiuitoare.

Advocați și șefii de contencios ai acestor instituțiuni, cum și membrii în consiliile de administrație ale diferitelor instituțiuni de Stat sau particulare nu intră în această incompatibilitate.

Art. 4. — Femeea avocat care se căsătorește păstrează capacitatea deplină în exercitarea profesiunii.

Femea măritată care întrunește condițiile art. 1. va putea cere înscrierea în corpul avocaților și exercita profesiunea cu deplină capacitate, fără a fi nevoie de autorizarea soțului său.

CAPITOLUL II.

Despre stagiu și examen.

Art. 5. — Spre a se admite înscrierea în corpul avocaților se cere în prealabil un stagiu efectiv de trei ani și apoi trecerea unui examen de admitere.

Art. 6. — Stagiul se suspendă pe timpul serviciului militar și al oricărui caz de forță majoră. Timpul anterior se socotește pentru împlinirea stagiului.

Stagiul se întrerupe și timpul anterior nu e socotit în cazul în care candidatul obține o funcțiune incompatibilă cu profesiunea sau nu-și exercită stagiul timp de un an.

Decanul poate acorda concediu de boală sau de studii stagiariilor. Aceste concedii nu pot fi mai mari de 3 luni pe an și nu vor fi considerate ca suspendând stagiul.

Art. 7. — Cererea de înscriere ca stagiar în corpul avocaților se va adresa decanatului respectiv și va fi însoțită de următoarele acte:

- a) Extractul actului de naștere dovedind vârsta de 21 ani impliniți;
- b) Certificat sau orice acte constatând că are cetățenia română;
- c) Diploma de studii în țară.

Pentru diplomele obținute în străinătate se va face dovada aprobării echivalării lor conform legilor din România. Stagiul începe dela data depunerii jurământului de stagiar, conform art. 30.

Art. 8. — Cererea de înscriere ca stagiar poate fi respinsă dacă un candidat nu întrunește condițiile cerute de art. 26 al acestei legi în privința moralității și demnității profesionale. Admiterea sau respingerea înscrierii pot fi apelate conform art. 28 și următorii ai acestei legi.

Art. 9. — Stagiul se poate prelungi pe noui perioade de câte un an:

- a) De drept pentru cei căzuți la examenul de admitere în corpul avocaților;
- b) În urma unei deciziuni a consiliului baroului, în caz de neîndeplinire efectivă a stagiului în cursul celor trei ani.

Art. 10. — După îndeplinirea stagiului și trecerea examenului, candidatul e obligat a cere înscrierea în corpul avocaților.

Neînscrierea timp de un an atrage ștergerea de drept din tabloul stagiariilor, cu excepția cazurilor de forță majoră, apreciată de consiliul baroului.

Art. 11. — Stagiarii pot fi autorizați a pleda în prima instanță în acțiunile supuse apelului, în virtutea unei delegațiuni a asistenței judiciare sau avocatului pe lângă care își exercită stagiul.

Numai părțile interesate, mandatarii lor, avo-

cații și stagiarii au dreptul să studieze dosarele instanțelor judecătorești.

Art. 12. — Consiliul baroului va mijloci pentru repartizarea și echilibrata remunerare a stagiarii în birourile avocaților după o prealabilă înțelegere cu avocații respectivi.

În cazul în care numărul stagiarii ar întrece numărul locurilor disponibile în birourile avocaților corpului, se va aviza la atașarea stagiarii supranumerari pe lângă asistența judiciară și la înființarea de seminarii juridice pe lângă fiecare barou, ținând seama de vacanțele ce s'ar ivi spre a repartiza supranumerarii în ordinea cronologică a înscrierilor lor.

Art. 13. — Stagiarii sunt obligați a exercita în mod efectiv îndatoririle profesionale față de avocații pe lângă care sunt repartizați, iar aceștia sunt datori a referi consiliului baroului, la sfârșitul fiecărui semestru, despre modul cum stagiarii își îndeplinesc îndatoririle profesionale.

Art. 14. — Deasemenea stagiarii sunt obligați:

a) A ține conferințe și a face lucrări de pregătire juridică, după indicațiile decanului sau delegatului său;

b) A îndeplini oficiul de asistență ai serviciului asistenței judiciare, studiind dosarele și referind asupra lor;

c) A pleda procesele persoanelor cărora li se va fi acordat asistența judiciară.

Art. 15. — După terminarea stagiului, stagiarii va trece un examen de admitere în corpul avocaților.

Art. 16. — Pentru a fi admis la examen, stagiarii va adresa o cerere scrisă decanului corpului de avocați pe lângă care a funcționat.

Dacă un candidat întrunește toate condițiile necesare admiterii în barou, decanul baroului respectiv va întocmi un raport motivat, care se va înainta comisiei de examinare, însoțit de actele justificative, și anume:

a) Extractul de naștere;

b) Certificatul de naționalitate;

c) Diploma de studii;

d) Certificatul decanului local atestând efectuarea stagiului.

Art. 17. — Decanatul fiecărui corp de avocați întocmește tabele de candidații admiși la examen și le înaintează, împreună cu dosarele respective, comisiei de examinare.

Candidatul omis dintr'un astfel de tablou va adresa cererea sa de înscriere direct comisiei de examinare, însoțind-o de actele necesare sau de indicarea lor, dacă sunt depuse la decanatul local. Comisia va putea cere orice lămuriri de decanatul respectiv.

Art. 18. — Comisiunile de examinare sunt în număr de patru și își au sediul în București, Iași, Cernăuți și Cluj.

Numărul comisiunilor și circumscripția teritorială se determină și se poate modifica *prin regulamentul acestei legi*.

Art. 19. — Comisiunile de examinare se compun din 5 membri și anume: un delegat al facultății de drept respective (care desemnează și un supleant), doi consilieri ai Curții de Apel locale (care desemnează și câte un supleant) și doi avocați delegați de baroul local al Curții și doi supleanți.

Desemnarea delegatului facultății drept și a

supleantului se va face de consiliul facultății; aceea a magistraților de adunarea generală a Curții de Apel, și aceea a delegaților baroului și a supleanților de către adunarea generală a corpului respectiv la începutul lunii Noiembrie a fiecărui an.

Delegații avocați pot să nu fie membri ai consiliului baroului.

Pentru candidații, cari și-au făcut stagiul în vre'un barou din Basarabia, comisiunea examinatoare se va compune în modul arătat mai sus, cu deosebirea că unul din membri va fi un consilier de la Curtea de Apel din Iași, iar cel de al doilea de la Curtea de Apel din Chișinău, fiecare cu supleantul său și desemnați de adunarea generală a Curților de Apel respective.

Art. 20. — Comisiunea examinatoare delegă unul sau mai mulți din membrii săi spre a cerceta dacă fiecare candidat întrunește cerințele legale de admitere la examen.

Delegatul referă comisiei, care poate amâna examinarea candidatului în ultima serie, spre a delibera asupra contestațiunii și a-l examina în caz de respingerea ei.

Art. 21. — Comisiunile de examinare țin două sesiuni pe an: în Ianuarie și Iulie.

Art. 22. — Examenul va consta din probe scrise și orale, pentru a se stabili cunoștințele juridice și profesionale ale candidatului. Un program redactat de consiliul unificat al corpurilor de avocați va determina în amănunt modul de examinare.

Art. 23. — Comisiunea încheie un proces-verbal în dublu exemplar, conținând rezultatul examinării candidaților. Un exemplar se păstrează la sediul comisiei de examinare, iar celălalt se înaintează consiliului general împreună cu un certificat cu datele necesare pentru întocmirea diplomei de avocat.

Art. 24. — Comisiunea eliberează candidaților certificate de trecerea examenului de admitere în barou.

Candidații respinși de trei ori la examen nu mai pot fi admiși în corpul avocaților.

Art. 25. — Sunt scutiți de stagiul în barou magistrații cu o vechime de trei ani, precum și licențiații sau doctorii în drept cari după obținerea titlului au funcționat trei ani ca grefieri, grefieri-ajutori sau ca asistentați ai lor pe lângă Curți și Tribunale, precum și ca notari publici.

Sunt scutiți de examenul de admitere în barou magistrații cari au trecut examenul de intrare în magistratură.

Certificatele de stagiul și de trecerea examenului de intrare în magistratură, emanând de la Ministerul Justiției, vor ține locul celor cerute stagiarii.

CAPITOLUL III

Despre înscrierea în corpul avocaților și despre tablou

Art. 26. — Candidatul care solicită înscrierea în corpul avocaților, va face o cerere în scris decanului, susținută pe a lor răspundere și sub sancțiunea măsurilor disciplinare, de doi avocați, însoțită de certificatul de trecerea examenului de admitere și indicând domiciliul profesional. Dacă nici unul din avocații înșiși în tablou nu vrea să susțină cererea de înscriere, ea se va adresa de candidat direct decanului.

Consiliul baroului delegă din sânul său ori dintre avocații baroului un raportor spre a face investigațiile necesare asupra moralității și garanțiilor de demnitate profesională a celui care cere înscrierea.

Cererea de înscriere se așează la barou timp de 10 zile, înuntrul cărora oricine poate face opoziție la înscriere, indicând motivele.

Opoziția se judecă de consiliul baroului.

Art. 27. — Dacă în cursul termenului de 10 zile nu s'a ivit nici o opoziție sau dacă opozițiile făcute s'au respins, consiliul, având în vedere raportul delegatului, decide înscrierea candidatului în corpul avocaților.

Art. 28. — Impotriva deciziei care respinge înscrierea în corpul avocaților, candidatul va putea face apel la consiliul de apel, în termen de 15 zile dela pronunțarea deciziei, în prezența candidatului, sau dela comunicare prin scrisoare recomandată cu retur-recipientă, dacă e dată în lipsă.

Candidatul va putea face cerere directă către consiliul de apel, dacă consiliul local refuză să înregistreze cererea sa de înscriere sau dacă nu s'a pronunțat asupra-i în termen de 15 zile dela înregistrare.

Deciziile consiliului de apel sunt definitive și executorii. Ele pot fi atacate cu recurs la consiliul general al Uniunii corpurilor de avocați.

Art. 29. — Dacă decizia de admitere nu e apelată sau dacă apelul e respins, decanul corpului va comunica decizia de înscriere consiliului general spre a se dispune eliberarea diplomelor de avocat.

Diploma de avocat se eliberează de consiliul general și e semnată de președintele Uniunii corpurilor de avocați și contrasemnată de decanul corpului local.

Art. 30. — Înainte de a începe exercițiul profesiei, avocatul e dator să presteze, în fața plenului Tribunalului în orașele unde nu sunt Curți de Apel și înaintea plenului Curții de Apel în orașele în care sunt asemenea Curți, următorul jurământ:

„Jur a fi credincios Regelui, a observa cu sfințenie Constituția și legile țării și a-mi exercita cu onoare și conștiință profesiunea de avocat.“

Art. 31. — La începutul fiecărui an judiciar se va întocmi de consiliile barourilor un tablou în care se vor înscrie în ordine alfabetică avocații cari exercită profesiunea în districtul respectiv, specificându-se pentru fiecare numele, titlul academic, data înscrierii și domiciliul.

Acest tablou se va trimite tuturor autorităților judecătorești și barourilor din țară, precum și tuturor autorităților administrative din district.

Un exemplar din acest tablou se va înainta consiliului de apel și consiliului general, cărora li se vor comunica orice schimbări survenite în cursul anului în alcătuirea tabloului sau în situația avocaților cuprinși într'insul.

Art. 32. — Orice avocat e dator a se înscrie în tabloul avocaților în districtul în care exercită în mod obișnuit profesiunea și numai în el.

Exercițiul continuu al profesiei în alt loc de cât al tabloului atrage pedepsirea disciplinară.

Avocatul are are însă dreptul a pleda ocazional și în afară de districtul în care e înscris.

Art. 33. — Avocatul care a devenit incompatibil, e obligat, sub sancțiunea excluderii din corp, a

comunica în scris noua sa situație decanului, în termen de o lună dela data ivirii incompatibilității.

Avocatul devenit incompatibil pierde numai exercițiul profesiei și, ca atare, se șterge din tablou, păstrează însă titlul, care nu se pierde decât prin excludere, și continuă a figura în controalele corpului. El poate fi reînscris pe baza unei simple cereri către decan, dovedind încetarea cauzei de incompatibilitate și achitând o taxă de reînscrisiere, în cazul în care nu a continuat a acționa în timpul incompatibilității colizațiunile. Cu prilejul reînscrisierii, consiliul corpului are dreptul să cerceteze cauzele încetării incompatibilității să facă aceeaș anchetă morală ca la cererea de înscriere în corp și să refuze reînscrisierea.

Decizia de respingere este apelabilă în forma și condițiile prevăzute de art. 28.

Art. 34. — Dacă un avocat vrea să se transfere în alt district, va face o cerere către decanatul respectiv, care va viză diploma de avocat comunicând admiterea decanatului local de origină și consiliului general spre a face mutațiunile cuvenite.

Cererea de transferare trebuie să fie însoțită de un certificat al baroului de origină, atestând că solicitatorul nu a fost exclus, nu a devenit neadmis sau incompatibil, e în curent cu plata cotizațiunilor și îndeplinește toate condițiunile legii de față.

Acest certificat poate fi cerut din oficiu baroului de origină, dacă nu a fost produs de cel interesat.

CAPITOLUL IV.

Despre drepturile avocaților

Art. 35. — Avocații înscriși în tablou au dreptul a reprezenta pe altul la autorități sau a pleda la orice instanță de judecată: civilă militară, administrativă, financiară, arbitrală, disciplinară și de orice altă natură.

Dacă avocatul a fost înscris în urma facerii tabloului, el va putea pleda în baza diplomei de avocat.

Art. 36. — Procura dată avocatului, chiar sub semnătură privată și certificată de el, îi acordă dreptul de a lua orice măsură cu caracter judiciar sau procedural, chiar dacă nu se indică în mod special toate drepturile de mai sus.

Pentru cei neștiutori de carte, avocatul va putea face chiar și fără procură scrisă, orice acțiune de procedură cari le-ar putea fi folositoare.

Art. 37. — Acele cari se prezintă pentru autentificare la orice autoritate în localitățile unde nu sunt notari publici, trebuiesc a fi redactate de un avocat sau apărător, dacă partea nu este doctor sau licențiat în drept ori în științele politice și administrative, sau dacă actul redactat de acesta e referitor la soție, ascendenții și descendenții săi.

Avocatul va subscrie actul și va fi considerat ca scriitor al lui, conform art. 16. din legea pentru autentificarea actelor. În localitățile unde nu profesază avocați și nici apărători, partea se va adresa judecătorului ocolului rural sub privegherea cărnăuș grefierul va redacta actul.

Acele și creanțele ce intervin în operațiunile băncilor populare, societăților cooperative și federațiilor nu intră în prevederile acestui articol.

Art. 38. — Avocatul, care a redactat actul poate fi și martor pentru identitatea părților, ocazional

ateslare fiind suficiență pentru orice act și fără a mai fi nevoie de alt maritor, chiar și pentru testamente.

Art. 37. — Persoanele, cari n'ar putea conveni cu un avocat asupra onorariului pentru redactarea actului, se pot adresa decanului sau locțiitorului său, care are dreptul să desemneze un avocat cu îndeplinirea acestui oficiu și să-i fixeze onorariul. Avocatul desemnat e dator să redacteze actul și să se mulțumească cu onorariul fixat de decan.

Art. 40. — În materie litigioasă, înaintea tribunalelor și Curților, petițiunile de intentarea acțiunilor și toate cererile pentru atacarea hotărârilor vor fi contrasemnate de avocat. Dacă acțiunea privește pe un doctor sau licențiat în drept, ori în științele politice și administrative, pe soția, ascendenții sau descendenții săi, petițiunile și cererile arătate mai sus pot fi contrasemnate de el.

În afară de această din urma distincțiune, orice acțiuni, opozițiuni, apeluri, recursuri, etc., semnate numai de părți, vor fi primite de instanțele competente și considerate ca valabile dacă în termen de cel mult cinci zile libere dela depunere vor fi contrasemnate și completate de avocat. În caz contrariu, asemenea petițiuni și cereri vor fi considerate nule.

Art. 41. — Pentru onorariile datorite, conform convențiunii sau, în lipsa ei, tarifului întocmit de consiliul general, avocatul are dreptul a chema în judecată pe debitor înaintea instanțelor judecătorești ale domiciliului avocatului. Dacă avocatul a susținut în aceeaș cauză interesele comune ale mai multor clienți legați prin aceeaș convențiune, obligațiunea acestora de a echita onorariul e solidară.

Acțiunea se va judeca de urgență în camera de consiliu, fără drept de opoziție la orice instanță și cu erept de apel în termen de zece zile împotriva cărților de judecată și de cincisprezece zile împotriva sentințelor tribunalului. Acest termen va curge dela pronunțare pentru partea prezintă și dela comunicare pentru partea care a lipsit dela judecată.

Înainte de intentarea acțiunilor de onorariu, avocatul are facultatea a se adresa decanului local, care citând părțile, va mijloci împacarea lor.

Art. 42. — Avocatul pentru onorariul convenit va avea dreptul de privilegiu asupra sumei sau averii mobile conservată sau intrată în patrimoniul clientului prin serviciile prestate de avocați dacă creanța sa este constatată, prin act scris.

Acest privilegiu va veni în rang imediat următor după privilegiul Statului, înaintea oricarei alte creanțe privilegiate.

Art. 43. — Convenția privitoare la onorariul stipulat între avocat și client, va putea căpăta autenticitate prin depunerea de către client și avocat a unei declarații scrise către președinte sau locțiitorul său, în camera de consiliu a secțiunii la care e pendinte litigiul (pentru actele de notariat la secțiunea respectivă).

Creanța de onorariu, constatată prin susmenționata declarațiune sau prin alt act autentic va avea drept de privilegiu asupra bunurilor aduse sau conservate în patrimoniul clientului prin serviciile prestate de avocat.

Acest privilegiu se va adăuga la art. 1.737 din codul civil după olin. 3. formând un nou olin. 3 bis,

și se va înscrie în registrul de tribunal după simpla cerere a avocatului.

În privanța bunurilor imobiliare acest privilegiu se conservă prin înscripția creanței de onorariu în registrul de mutațiuni imobiliare sau în cărțile funduare locale.

Creanța de onorariu se execută prin investirea cu formula executorie a actului autentic sau jurnalului încheiat conform susmenționatei declarațiuni. Executarea nu se va putea suspenda pe cale de contestație decât după consemnarea sumei. Judecarea contestației se va face conform art. 41 al acestei legi

CAPITOLUL V

Indatoririle avocaților

Art. 44. — E oprit avocaților a întrebuiță pentru dobândirea clientelei mijloace incompatibile cu demnitatea profesiunii de avocat.

Ei nu pot să anunțe în ziare sau la domiciliul lor decât numele, pronumele, titlul de știință și orele de consultațiuni.

Art. 45. — Oricine, pentru remunerațiune promisă sau dată, fie de client, fie de avocat, va interveni pentru a procura acestuia un proces sau o lucrare de advocatură, se va pedepsi cu închisoare dela 3 luni până la un an.

Se va considera ca o circumstanță agravantă faptul că infracțiunea a fost comisă de o persoană având calitatea de funcționar public, pedeapsa penală fiind independentă de măsurile disciplinare ce s'ar lua din acelaș motiv.

În caz de recidivă, pedeapsa se va putea mări până la maximum închisorii corecționale.

Se consideră intermediar de procese acela care, fără a avea calitatea de avocat, obține procuri de reprezentare în justiție.

Avocatul care, pentru a atrage clientela, va întrebuiță un mijlocilor remunerat sau cu promisiunea de a fi remunerat, fie din partea sa, fie din partea clientului, va fi pedepsit cu suspendarea până la un an pentru prima oară, iar în caz de recidivă, cu eliminarea din corp.

Art. 46. — Consiliul fiecărui corp de avocați are dreptul a decide interzicerea accesului în localurile și împrejurimile instanțelor judecătorești persoanelor cunoscute ca mijlocitori de proces. Decanul corpului va întocmi lista acestor persoane și o va comunica Procurorului General sau procurorului tribunalului, care o va transmite spre executare agenților administrativi și polițienești.

Art. 47. — Deciziunea consiliului corpului e executorie. Ea se va putea apăla în termen de 10 zile dela pronunțare sau comunicare prin agenții corpului sau prin administrație, după cum persoana indicată a fost sau nu față la darea deciziunii.

Apelul se va face la Curtea de Apel respectivă, care va judeca de urgență și cu citarea decanului corpului dela care emană decizia apelată.

Decizia Curții de Apel se dă fără drept de opoziție, e definitivă și nesusceptibilă de nici o cale de atac ordinară sau extraordinară.

Art. 48. — Persoana căreia i s'a interzis accesul în localul sau împrejurimea localului judecătorec și a cărei prezență este totuș ulterior constatată prin proces-verbal dressat de orice autoritate judecătorească sau administrativă sau de decan,

un consilier al baroului sau un delegat al consiliului de disciplină, va fi condamnată dela 15 zile la șase luni închisoare corecțională.

Dacă însă persoana va justifica un interes de a se prezenta ca parte sau martor în justiție, executarea interdicției accesului se va suspenda de decan în urma cererii făcute de partea interesată și numai pentru timpul necesar dovedit de aceasta.

Art. 41. — Dacă în cursul unui litigiu avocatul are motive de a nu mai susține o cauză, e obligat a încunoștiința pe client prin orice mijloace în timp oportun.

Art. 50 — Avocatul e responsabil de actele sale conform dreptului comun. El este dator să ceară grefierului cercetarea registrelor de inscripțiuni și transcripțiuni când actul de autentificat are de obiect drepturi reale.

Pentru actele autentificate la judecătorii de ocol este suficientă cercetarea registrelor de proprietăți ținute de judecătoria respectivă.

Art. 51. — Avocatul e dator a avea un birou într'un local cuviincios. Pentru lucrările acestui birou el poate întrebuiți funcționari, a căror cultură și moralitate să corespundă demnității profesionale a avocatului. Consiliul corpului poate pronunța suspendarea exercitiului profesiei până ce avocatul se va conforma acestei obligațiuni.

Neexecutarea deciziei consiliului va putea atrage pentru avocat aplicarea și a celorlalte pedepse disciplinare.

Art. 52 — În acelaș birou, cu încunoștiințarea consiliului baroului, pot exercita profesiunea mai mulți avocați.

Art. 53. — Este interzis oricărei persoane, care n'are calitatea de avocat, a da consultațiuni cu plată, a redacta acte sau acțiuni sau a angaja pledoarii înaintea instanțelor de orice natură sau a avea un birou în care s'ar exercită eceste operațiuni.

Cei ce ar contraveni acestei dispozițiuni se vor pedepsi cu închisoare corecțională dela șase luni la un an, iar în caz de recidivă pedeapsa va putea fi urcată până la maximul închisorii corecționale.

Avocatul care va conduce un asemenea birou sau i-ar presta serviciile sale va fi pedepsit cu suspendarea până la un an pentru prima oară, iar în caz de recidivă cu eliminare din barou.

Art. 54. — Contravenirea la dispozițiile articolului precedent se va constata de delegatul consiliului baroului, al cărui proces-verbal va învesti cu acțiune publică directă tribunalul local.

Președintele tribunalului, după ce va fi ascultat în camera de consiliu pe inculpat și pe reprezentantul baroului, va lua concluziile procurorului și va ordona închiderea biuroului de advocatură ilicită. Această ordonanță se va executa imediat prin îngrijirea procurorului, iar închiderea biuroului va rămâne definitivă dacă inculpatul va fi condamnat.

CAPITOLUL VI.

Despre organele corpului de avocați

Art. 55. — Corpul avocaților din fiecare district este persoană morală, având toate drepturile patrimoniale, dreptul de a face acte juridice, a sta și a interveni în justiție.

Organele baroului de district sunt: adunarea generală, consiliul baroului și decanul.

Corpul avocaților unui district ca persoană morală este reprezentat prin decan, care poate delega pe unul sau mai mulți avocați, chiar în afară de membrii consiliului.

Art. 56. — Actele de administrare și de dispoziție, relative la averea corpului, se fac de decan, cu autorizarea consiliului și în conformitate cu bugetul corpului.

Art. 57. — Obligațiunile luate de decan în numele corpului trebuiesc să fie autorizate de consiliu, afară numai dacă au o valoare mai mică de 1000 lei.

Liberalitățile făcute corpului de avocați se acceptă de decan sau un delegat al său, în baza autorizației consiliului, prezentată în copie la autentificarea actului,

Art. 58. — Adunarea generală a corpului se compune din toți avocații înscrși în corp și cari nu au devenit incompatibili. Adunarea generală votează bugetul și dă descărcare consiliului, alege consiliul și pe decan și se pronunță asupra demisiei lor.

Adunarea generală va fi convocată în sesiune ordinară în luna Martie spre a desbata bugetul corpului, iar în sesiune extraordinară în luna dinaintea expirării termenului pentru care e ales consiliul spre a-i da descărcare de gestiune, precum și ori de câte ori o vor cere interesele corpului sau se va cere convocarea în scris de un număr de avocați care să fie de cel puțin o treime din numărul avocaților înscrși și compatibili.

Cererea de convocare va cuprinde ordinea de zi a desbaterilor. Ea se va trimite personal tuturor membrilor Adunării, se va afișa la sediul consiliului și se va publica în „Buletinul Oficial“ al corpului de avocați, iar pentru convocări urgente în gazeta locală.

Adunarea generală poate ține ședință cu jumătate din numărul celor înscrși în corp, iar hotărârile trebuiesc luate cu jumătate plus unul din numărul celor prezenți și cu vot secret.

Dacă la prima adunare nu se va fi putut întruni numărul necesar de avocați, hotărârea se va lua de membrii prezenți la a doua convocare, oricare ar fi numărul lor.

Art. 59. — Adunarea generală a avocaților înscrși în corp alege pe decan și consiliul baroului, care se va compune în București din 16 membri, în orașele reședințe de Curși de Apel din 12 membri și în celelalte districte din 5 membri.

Membrii complimentari cari se vor alege în virtutea legii de față vor funcționa până la expirarea mandatului consiliului.

Art. 60. — Decanul și consiliul se aleg pe trei ani.

Adunarea generală se convoacă în acest scop prin ațișare la sediul consiliului baroului și a instanțelor judiciare din circumscripția sa prin convocarea personală a tuturor membrilor și prin publicare în Buletinul corpului de avocați și o gazetă locală sau prin invitațiuni individuale de către decan sau locțiitorul său cu 15 zile înainte de data alegerii, care se va efectua în localul consiliului baroului sau într'una din sălile palatului de justiție indicată convocare.

În localurile instanțelor judecătorești se va pune la dispoziția corpului de avocați un număr de încă-

peri necesare exercițiului profesiei și organizării corpului.

Adunarea generală se prezidează de decan, prodecan sau cel mai în vârstă membru din consiliu.

Adunarea electivă se prezidează de fostul decan, dacă nu mai candidează; în caz contrariu, de cel mai în vârstă membru al consiliului necandidat și în lipsă, de cel mai în vârstă din avocații prezenți la constituirea biroului. În caz de vacanță în consiliu sau de decan alegerea se va face după aceleași norme și pe restul timpului de funcționare.

Decanul sau consilierul care în urma unei înștiințări formale lipsește nemotivat de la consiliu 5 ședințe consecutive, se consideră demisionat de drept, în urma unei încheieri a consiliului.

Art. 61. — *Votul va fi secret; buletinele pot fi imprimat sau scrise de mână, având însă dimensiuni egale și aceleași semne exterioare.*

Vor fi aleși acei cari vor întruni majoritatea absolută a voturilor valabil exprimate la prima votare și majoritatea relativă, în caz de balotaj.

Votul e obligatoriu. Lipsa nejustificată de la adunarea electivă sau cea care desbate bugetul ori ratifică gestiunea, dă loc la o amendă de una sută lei în folosul Casei de pensii și ajutoare a corpului.

Amenda se va pronunța de decan pe baza procesului-verbal de ședință constatând neprezentarea avocatului la vot. Ea poate fi ridicată de consiliu în urma unei cereri de scutire, fondată pe motive de o serioasă gravitate.

În caz de recidivă, consiliul va putea pronunța excluderea temporară a avocatului.

Art. 62. — *Președintele adunării electivă va fi asistat de patru avocați, trași la sorți dintre cei prezenți în sală, la formarea biroului.*

Incidentele, ce s'ar ivi, se resolvă de birou cu majoritate de voturi.

Art. 63. — *Votază toți avocații înscrși în tablou cari nu se vor găsi în ziua alegerii în nici unul din cazurile de nedemnitate și incompatibilitate prevăzute de lege.*

Art. 64. — *Nu pot fi aleși decani sau membri în consiliu decât avocații cari au o vechime în exercițiul profesiei de cel puțin zece ani, în care intră și stagiul și timpul servit în magistratură, cu excepția barourilor cari nu ar avea un număr de membri suficient cu această vechime.*

Art. 65. — *Ziua alegerii se va fixa în prima Duminică după expirarea termenului pentru care e ales consiliul; în caz de balotaj alegerea se va face fără altă convocare în Duminică următoare.*

În cazul când ziua de alegere va cădea în vacanța Crăciunului sau a Paștelui, alegerea se va amâna în prima Duminică după vacanță.

Art. 66. — *Timpul de votare se va indica în convocare și va fi de cel puțin cinci ore. În orice caz alegerea nu va începe înainte de orele 9 dimineața și nu va continua după orele 5 p. m., afară numai dacă vor fi alegători prezenți cari n'au votat, în care caz alegerea va continua până la depunerea buletinelor alegătorilor prezenți.*

Decanul și consilierii cari au funcționat pot fi realeși. Președintele alegerii va comunica consiliului general numele persoanelor alese. Rezultatul alegerii se va publica în *Monitorul Oficial* și în *Buletinul Corpului de avocați*.

Art. 67. — *Până la alegerea decanului și con-*

siliului corpului, vor continua să funcționeze decanul și consiliul de mai înainte.

Art. 68. — *Consiliul alege dintre membri săi un prodecan și un casier, care va avea misiunea de a încasa veniturile și a face plăți conform mandatelor semnate de decan în baza bugetului.*

Art. 69. — *Demnitatea de decan sau membru în consiliul corpului, precum și orice delegație dată unui avocat de a reprezenta sau susține interesele baroului sunt gratuite.*

Art. 70. — *Vor fi însă remunerați conform bugetului funcționarii baroului.*

Contabilul lucrează sub controlul consilierului casier.

Funcționarii consiliului se numesc și se revoacă de consiliu.

Art. 71. — *Se înființează în București un organ general al barourilor avocaților din România, care e persoană juridică, cu denumirea „Uniunea Avocaților din România.”*

Uniunea va fi condusă de un consiliu general ales pe trei ani și compus din decanul sau un alt delegat al fiecărui barou de reședință de tribunal; barourile din localitățile unde sunt Curți de Apel având trei delegați, iar baroul de Ilfov șapte.

Alegerea se poate face și prin corespondență adresată la sediul Uniunii.

Consiliul va alege o comisiune permanentă compusă dintr'un președinte, trei vice-președinți și unsprezece membri, din cari șapte locuind în București, unde va fi sediul comisiunii.

Președintele Uniunii și consilierii general trebuie să aibă cel puțin 15 ani de exercițiu al profesiei.

Încetarea din viață, demisia sau incompatibilitatea președintelui sau unui membru al comisiunii, dă loc la o nouă alegere pentru locul devenit vacant. Această alegere se va putea face în același mod ca și alegerea consiliului general.

Îndată după punerea în aplicare a prezentei legi, decanul baroului din județul Ilfov va trimite tuturor barourilor din țară lista candidaturilor ce va fi primit pentru alegerea membrilor consiliului general.

Art. 72. — *Președintele Uniunii avocaților reprezintă corpul avocaților din România.*

Art. 73. — *Comisiunea permanentă a Uniunii va avea următoarele atribuțiuni:*

a) De a veghea la îndeplinirea hotăririlor luate și realizarea dezideratelor exprimate în congresele anuale ale avocaților, conform art. 73;

b) De a lua parte la constituirea instanței de recurs în materie disciplinară;

c) De a supraveghea organizarea serviciului statistic al corpului avocaților români și a întocmi un anuar al corpului;

d) De a edita Buletinul corpului de avocați;

e) De a înființa și conduce Casa de credit și ajutor a corpului avocaților din România, precum și acelea de asigurarea unei rente viagere și de ajutor;

f) De a strânge și ordona observațiile ivite în practica instanțelor judecătorești cu privire la lacunele legislației în vigoare și a modificărilor sau completărilor ce ar trebui introduse;

g) De a întocmi tariful minimal de onorarii ale avocaților;

h) Orice alte atribuțiuni ce i s'ar mai da de

congresele generale ale avocaților conform art. 75;
i) Va judeca și contestațiile la alegerea consiliilor.

Comisiunea permanentă va putea fi ajutată în îndeplinirea acestui scop de un secretar general și personalul necesar ce se va determina printr'un statut al Uniunii.

Comisiunea se convocă de președintele ei ori de câte ori va fi trebuință.

Art. 74. — În fiecare an într'una din vacantele judiciare, președintele Uniunii va convoca congresul general al avocaților din România.

Acest congres se va ține pentru prima dată în București iar în anii următori în localitățile ce se vor desemna de congres pentru anul următor.

Art. 75. — Congresul anual statuează asupra bugetului Casei de credit și ajutor deliberază asupra chestiunilor de ordin moral și material referitoare la administrația internă a barourilor și cuprinse în ordinea de zi a congresului și delegă pe președintele Uniunii să ia măsurile necesare pentru executarea hotărârilor luate.

Art. 76. — Paza onoarei și demnității corpului avocaților e încredințată consiliului corpului de avocați.

Advocatul, în exercițiul funcțiunii sau în localul instanțelor judecătorești de orice natură, este asimilat funcționarului public în privința respectului ce i se datorește și a sancțiunii penale a oricărui ultragiu ce i s'ar aduce.

Dacă un avocat în exercițiul profesiei sau reprezentând corpul avocaților, va fi atins în demnitatea sa de un funcționar public, consiliul baroului, după cererea avocatului sau din oficiu, va delega o persoană din sânul său, sau din corpul avocaților spre a cerceta faptele împreună cu persoana delegată în același scop de capul serviciului din care face parte funcționarul.

În acest scop consiliul corpului va înștiința prin adresă serviciul din care face parte funcționarul, de cele petrecute. Capul serviciului respectiv e obligat a da delegație pentru cercetarea sus menționată, în termen de 10 zile libere dela primirea adresei.

Dacă se stabilește de comisia de anchetă nevinovăția funcționarului, rămâne deschisă acestuia orice cale de a obține satisfacție, fără prejudiciul măsurilor disciplinare, contra reclamantului, dacă va fi cazul din partea consiliului baroului.

Dacă vinovăția funcționarului va fi stabilită, sau dacă se va ivi divergență de opinii între membrii comisiunii de anchetă, procesul-verbal dresat de comisiune va fi înaintat comisiunii de disciplină a corpului din care face parte funcționarul și care, învestită prin primirea acestui proces-verbal, se va pronunța în termen de o lună dela primirea lui.

Dacă în termenul sus indicat delegatul serviciului, din care face parte funcționarul reclamant, nu se prezintă spre a colabora la facerea cercetărilor, ele se vor face numai de delegatul corpului care va depune raportul să consiliului baroului. Consiliul corpului va învesti comisia de disciplină a funcționarului prin trimiterea acestui raport și va aviza la orice alte măsuri de obținerea satisfacției cuvenite avocatului și corpului.

Dacă un funcționar, în exercițiul funcțiunii, va fi atins în demnitatea sa de un avocat, se va putea adresa direct consiliului baroului sau prin

capul serviciului său. În ultimul caz acesta va delega o persoană care să cerceteze plângerea împreună cu delegatul baroului.

Dacă cercetarea stabilește vinovăția avocatului sau dacă e divergență de opinii, procesul-verbal al comisiunii va învesti consiliul baroului ce se va pronunța în termen de o lună dela învestire. În caz de ultragiu savârșit de avocat în contra magistratului, acesta va constata delictul de audiență, fără a putea să ia vreo altă măsură și va amâna judecata pentru alt termen, când în complet nu va intra și magistratul ultragiat.

Dacă plângerea avocatului va fi îndreptată contra unui magistrat, decanul corpului o va comunica ministerului de justiție care în zece zile libere dela încunștințarea făcută de decan, va numi un delegat spre a cerceta faptele împreună cu delegatul baroului.

Dacă cercetările stabilesc vinovăția magistratului sau dacă e divergența între membrii comisiunii, procesul-verbal privind pe un magistrat înamovibil, va fi înaintat consiliului superior al magistraturii care învestit prin primirea lui se va pronunța în termen de o luna.

În ceea ce privește pe magistrații provizorii, ministrul justiției, căruia vor fi trimise actele, va hotărî asupra pedepselor disciplinare de aplicat.

Dacă ministerul de justiție nu va numi în termenul sus menționat delegatul său, sau dacă delegatul numit nu se va prezenta spre a colabora la facerea anchetei, ea se va face numai de delegatul baroului, al cărui raport transmis prin decan, va învesti consiliul superior al magistraturii sau pe ministrul justiției, după distincțiunile de mai sus.

Art. 77. — În caz de deces incapacitate, suspendare sau orice alt motiv de imposibilitate legală a unui avocat de a-și exercita profesia, fie după cererea avocatului însus sau a familiei sale, fie în lipsa unei atari cereri din oficiu, dacă va afla de imposibilitatea exercitării profesiei de unul din membrii baroului, consiliul baroului va îngriji de conducerea afacerilor pendinte ce-i erau încredințate învițând un alt avocat din același barou a prelua conducerea acestor afaceri, după prealabilul asentiment al avocatului înlocuitor. În privința persoanei avocatului înlocuitor se va ține seamă de doleanțele avocatului substituit sau al familiei sale.

Advocatul, care primește conducerea afacerilor colegului substituit, are răspunderea actelor sale fără nici o garanție din partea baroului.

Termenele afacerilor încredințate avocatului substituit se suspendă de drept până la încetarea imposibilității funcționării sale, sau a reluării conducerii de către avocatul înlocuitor. Această luare se va constata prin proces-verbal, semnat de decan sau locțiitorul său, de avocatul înlocuitor și când s'ar putea și de avocatul substituit, soția sau tutorele descendenților săi.

CAPITOLUL VII

Despre acțiunea disciplinară

Art. 78. — Acțiunea disciplinară se poate întemeia pe orice acte în legătură cu exercițiul profesiei de avocat, sau cari, deși în afară de exercițiul profesiei, fiind de notorietate publică sunt de natură a compromite onoarea sau prestigiul avocatului sau al corpului de avocați.

Art. 79. — Consiliul baroului, constituit în instanță disciplinară judecă acțiunea disciplinară intentată în contra advocaților și stagiariilor.

Orice plângere în contra unui avocat se adresează decanului baroului din care face parte avocatul la data plângerii. Dacă avocatul e demisionat din barou sau incompetent, plângerea se va adresa baroului din care făcea parte, demisiunea sau incompatibilitatea neîmpiedicând acțiunea disciplinară. Dacă avocatul e transferat în alt barou, plângerea se poate adresa baroului în care e transferat, direct sau prin intermediul baroului, în a cărui circumscripție locuiește reclamantul.

Primind plângerea, decanul delegă pe unul din consilierii sau din advocații baroului cu cercetarea faptelor reclamate. Această delegațiune e obligatorie, în afară de motivele obișnuite de recuzare.

Cercetările necesare în afara circumscripției baroului învestit, se pot face prin comisie rogatorie către baroul respectiv.

Decanul și consiliul poate dispune și din oficiu cercetări în materie disciplinară.

Aceste cercetări se fac cu cea mai mare céléritate, sub răspunderea personală a celui însărcinat cu facerea lor.

Orice persoană care nu e avocat, stagiar sau magistrat, chemată înaintea decanului, a delegatului său, ori înaintea decanului ca martor, va fi dator să se prezinte sub sancțiunea prevăzută de codul de procedură civilă care se va pronunța de președintele tribunului sau înlocuitorul său de urgență în camera de consiliu, după cererea decanului, fără citațiuni.

Amenda se va executa de agenții fiscalului, iar mandatul de aducere prin administrație.

Advocații, stagiarii sau magistrații cari vor refuza de a se prezenta să de a explicați decanului, delegatului său ori consiliului, vor putea fi pedepsiți disciplinar, cei dintâi de către consiliul de disciplină, iar magistrații conform rânduielilor legii de organizare judecătorească.

Martorii vor fi ascultați sub prestare de jurământ.

La orice cercetare, avocatul reclamat va fi citat, înmânându-se copie de pe plângerea pornită contra sa, că să asiste și să dea informațiuni verbale sau întâmpinări scrise. Înaintea consiliului de disciplină, reclamantul și avocatul reclamat pot fi asistați de advocați.

Art. 80. — După terminarea cercetării, delegatul raportor va supune cazul consiliului baroului, care va decide fără arătare de motive, dacă e loc ca avocatul să fie trimis în judecata consiliului de disciplină.

În caz afirmativ, decanul va cita pe avocat în judecata consiliului.

Consiliul poate judeca numai după instrucțiunea făcută sau poate hotărî completarea ei, fie în fața consiliului, fie de raportor.

În acest caz, declarațiunile se vor consemna în scris și vor fi semnate de decan sau raportor, precum și de persoana care le au făcut.

Decanul sau raportorul va constata imposibilitatea sau refuzul de a semna declarația.

Art. 81. — Decanul și membrii consiliului nu pot fi recuzați numai pe motivul că au decis trimiterea avocatului în judecata consiliului.

Dacă însă vor fi alte motive de recuzare, ele

se vor propune înaintea începerii judecării și se vor aprecia de consiliul de disciplină.

Art. 82. — Consiliul de disciplină va fi prezdat de decan, în lipsa lui de prodecan și în lipsa acestuia de cel mai în vârstă dintre membri.

Spre a putea judeca, consiliul de disciplină trebuie să fie compus pentru București din cel puțin 7 membri, pentru orașele reședință de Curte de Apel din cel puțin 5 membri și pentru celelalte districte din completul consiliului, hotărîrea pronunțându-se cu majoritate absolută.

Art. 83. — În caz de divergență sau dacă prin recuzare sau prin oricare alt motiv, consiliul nu și-ar putea completa numărul necesar spre a judeca, decanul, prodecanul sau în lipsa lor, cel mai în vârstă consilier, va trage la sorți numărul de membri necesari într-o listă coprinzând pe foștii decani și membri în consiliul de disciplină; iar dacă numărul acestora nu va fi suficient, se face tregerea la sorți dintre toți advocații cari au cinci ani de exercițiu al profesiei, în afară de stagiu, și cari n'au suferit pedepse disciplinare, nici nu sunt sub urmărire disciplinară. În barourile în cari nu ar fi un număr suficient de advocați cu cinci ani vechime, spre a completa consiliul de disciplină, se va face tragerea la sorți din toți advocații încrșiți.

Dacă se face plângerea în contra decanului sau a vreunui membru din consiliul baroului, consiliul de disciplină se va completa pentru a judeca, cu încă patru membri în București și doi în celelalte orașe.

Art. 84. — În cursul judecării unei acțiuni disciplinare, consilierii se pot schimba, afară de cazul când judecata s'a amânat în continuare.

Art. 85. — Consiliul de disciplină va putea, după gravitatea cazului, să pronunțe următoarele pedepse disciplinare: avertismentul, mustrarea, amenda până la 5000 lei în folosul Casei de ajutor, interdicțiunea temporală de a profesa până la doi ani și interdicțiunea definitivă de a mai profesa.

Art. 86. — După închiderea debaterilor, consiliul se va pronunța mai întâiu asupra culpabilității. În caz afirmativ se va pronunța din nou asupra pedepsei. Dacă asupra naturii sau mărimii pedepsei sunt mai multe păreri, consilierii în număr mai mic sunt obligați să se unească cu părerea cea mai apropiată, primită de consilierii în număr mai mare.

Procesul-verbal al ședinței va cuprinde motivarea tuturor părerilor emise, fără indicarea numelui celor ce l-au avut, se va semna de toți consilierii și se va păstra în arhiva secretă a baroului.

Sentința motivală conform părerii ce a întrunț majoritatea va rămâne la dosar și se va semna de președinte și raportor.

Art. 87. — Acțiunea disciplinară este independentă de orice altă acțiune. Cu toate acestea, dacă o acțiune penală e introdusă contra avocatului chemat înaintea consiliului de disciplină, acțiunea disciplinară va putea fi amânată până la judecarea acțiunii penale.

În acest caz, precum și când, fără a exista acțiune disciplinară, avocatul va fi chemat înaintea unei instanțe penale ca inculpat pentru o infracțiune care atrage nedemnitătea, consiliul va aprecia, după prealabilă cercetare a dosarului penal de un delegat al baroului, dacă trebuie să se suspende inculpatului exercițiul profesiei până la pronunțarea sentinței.

Parchetele tribunalelor și Curților, cum și toate instanțele judecătorești, sunt obligate a încunoștința baroul respectiv de orice plângere pornită împotriva unui avocat și de sentințele condamnatoare intervenite în acțiunile penale intentate contra unui avocat. Avocatul condamnat definitiv la o pedeapsă infamantă, deși amnistiat, nu poate figura în barou, și

Art. 88. — Deciziile consiliului de disciplină și ale comisiei de examinare conform art. 20, sunt supuse apelului la consiliul de apel respectiv de către cel condamnat sau respins dela examea prin decizia apelată, precum și de reclamant dacă e avocat, și de raportor din oficiu sau după cererea reclamantului dacă nu e avocat.

Art. 89. — Apelul trebuie introdus la secretariatul consiliului local sau de apel în termen de 15 zile libere dela pronunțarea deciziei, dată în prezența avocatului, sau dela comunicare dacă e dată în lipsă.

Comunicarea se va face prin scrisoare recomandată cu retur-recepisă. Citarea părților în apel se va face în același mod.

Apelul suspendă executarea deciziei consiliului de disciplină.

Art. 90. — Apelul contra deciziilor locale se va face la consiliul baroului din orașul în care este reședința Curții de Apel respective. În cazul unei decizii dată chiar de acest consiliu, apelul se va judeca de ceilalți consilieri, cari nu au luat parte la decizie.

Consiliul de apel judecă cu 7 membri, inclusiv președintele, și decizia se pronunță cu cel puțin 5 voturi.

Judecarea se va face după normele prevăzute la art. 86.

În caz de ne completare a consiliului, se va proceda conform art. 83, excluzându-se însă consilierii cari s'au pronunțat în prima instanță.

Pentru judecarea apelurilor în contra deciziunilor pronunțate de consiliul baroului dela reședința Curții de apel, consiliul de apel se va compune din 5 membri desemnați din consiliul baroului local cari n'au judecat ca primă instanță și din doi decani ai județelor din circumscripția Curții trași la sorți sau delegații lor.

Art. 91. — Consiliul baroului, a cărui decizie e apelată, va fi încunoștințat de termenul de judecată și va putea numi un delegat al său spre a și susține decizia.

Art. 92. — Deciziile consiliului de apel, precum și cele ale consiliului de disciplină local, rămase definitive, au autoritate de lucru judecat față de toate corpurile de avocați din țară. Deciziunile de excludere definitivă se vor comunica de urgență Uniunii avocaților și se vor publica în Buletinul corpului de avocați din România. Orice decizie de înt. r. dicție a profesării se vor comunica președintelui Curții de apel respective spre încunoștințarea tuturor instanțelor judiciare din circumscripția Curții.

Art. 93. — În contra deciziilor consiliului de Apel se va putea face recurs la consiliul general al corpurilor de avocați, de către cel ce a fost condamnat în instanța de apel.

Recursul trebuie făcut în termen de 15 zile de la pronunțarea deciziei consiliului de Apel, dacă avocatul a fost prezente, sau dela comunicarea conform art. 89 a deciziei date în lipsă.

Recursul se judecă de o comisiune compusă din 4 consilieri ai înaltei Curții de casafte, trași la sorți

de primul ei președinte și 3 membri din consiliul general al corpului avocaților, trași la sorți de președintele Uniunii.

Consiliul superior de disciplină e prezidat de cel mai vechiu în grad dintre consilierii Curții de Casafte și se convoacă de președintele Uniunii.

Deciziunile se iau cu majoritate relativă și se publică în Buletinul Uniunii avocaților.

Tot prin tragere la sorți se vor desemna 2 consilieri supleanți ai Curții de Casafte și 2 consilieri avocați.

Recursul este suspensiv de executare.

La judecarea recursului se va înștiința de termen și consiliul de apel, care va putea numi un delegat spre a-i susține decizia.

Secretarul general al corpului de avocați va ține locul de greșier al consiliului superior de disciplină. În caz de împiedecare a funcționării, el va fi înlocuit de unul din greșierii ajutori ai înaltei Curții, desemnat de primul-președinte.

Art. 94. — La instanțele de fond decizia se dă cu drept de opoziție în termen de 10 zile dela comunicare.

În recurs decizia se pronunță fără drept de opoziție.

Art. 95. — Instrucțiunea în materie disciplinară este secretă. Ședințele la toate instanțele sunt secrete. Nu se vor putea libera copii decât după dispozitivul deciziilor de condamnare, afară de cazul când sunt cerute de o instanță penală sau disciplinară conform legii.

Art. 96. — Acțiunea disciplinară și cea în daune civile se prescriu în termen de 5 ani, socotiți dela data când dăunatul a avut cunoștință de faptul din care pot naște aceste acțiuni.

Art. 97. — Executarea deciziunilor de condamnare rămase definitive se va face de consiliul baroului care a pronunțat sentința. El va fixa momentul începerii executării pedepsei.

În cazul când avocatul nu se supune deciziei și continuă a-și exercita profesiunea, el se face pasibil de dispozițiunile art. 53 din prezenta lege.

Avocatului condamnat la amendă i se va face o somație ca în termen de 5 zile libere să verse amenda la Casa corpului. În caz contrar avocatul va fi suspendat până la achitarea amenzii.

CAPITOLUL VIII

Despre asistența judiciară

Art. 98. — Fiecare consiliu al corpului de avocați va fi dator să organizeze un serviciu de asistență judiciară în cuprinsul circumscripției sale.

Acest serviciu va fi condus de unul din consilierii baroului, ajutat de un număr de avocați cari își vor oferi voluntar serviciile sau se vor desemna de consiliu în ordina succesivă, și se vor schimba prin bună înțelegere, de toți salariații atașați corpului de un secretar-archivar și alt personal necesar care, în măsura puținței, va fi luat din funcționarii corpului.

Art. 99. — În orașele cu raza mai întinsă, precum și în jud. ț., asistența judiciară va fi organizată pe circumscripțiile judecătorești de ocol sub conducerea unui avocat delegat, de consiliu.

Acolo unde nu vor putea fi delegați avocați, asistența judiciară va fi condusă de judecătorul de ocol respectiv, ajutat de greșierul său. La cererea părții judecătorul va desemna un avocat ca sfătuitor.

Art. 100. — Atât conducerea biuroului de asistență judiciară cât și susținerea în justiție în baza delegației de acest biuro, constituiesc servicii legalmente datorite. Dispozițiunile legii de față se aplică ori unde legile speciale nu prevăd sau nu reglementează asistența judiciară în condițiuni mai favorabile părților.

Art. 101. — Ședințele asistenței judiciare se vor ține pe cât posibil zilnic sau cel puțin de două ori pe săptămână, la ore ce se vor stabili de consiliu și se vor anunța la decanat și la toate autoritățile judiciare și administrative ale județului.

La aceste ore directorul asistenței sau ajutoarele sale vor primi persoanele cari solicită asistența judiciară și, după ce se vor convinge că au dreptul la această asistență, le vor asculta doleanțele, le vor da consiliile, gratuite și, dacă va fi cazul, vor aduna actele lor și vor forma un dosar ce se va repartiza unuia din stagiarilor spre a studia, sub privegherea directorului asistenței, intentarea sau susținerea acțiunilor.

Art. 102. — Au dreptul la asistență judiciară persoanele cari vor dovedi lipsa de mijloace printr'un certificat emanat în orașe dela circumscripția polițienească respectivă, iar în județ dela perceptorul respectiv, menționând în el și averea, ocupația, etatea și numărul membrilor familiei solicitantului.

Art. 103. — Directorul asistenței va decide dacă persoana care solicită asistența judiciară întrunește condițiunile legale spre a o obține.

Partea nemulțumită de deciziunea directorului asistenței se va putea adresa decanului, care va statua în mod definitiv.

Art. 104. — Pentru procesele cari prezintă o deosebită importanță, directorul asistenței va delega un avocat care să asiste pe stagiar, respectându-se ordinea înscrierii advocaților în tablou.

În caz de împiedecare a avocatului desemnat să asiste pe stagiar, va fi delegat avocatul următor din tablou.

Acest oficiu nu poate fi însă dat unui avocat decât în două zile pe lună în cari procesele sale i-ar permite să-l îndeplinească în mod eficace.

Art. 105. — Persoana care, datorită sprijinului asistenței judiciare, și-a mărit patrimoniul prin câștigarea acțiunii, va fi obligată prin această hotărârire să achite serviciului asistenței judiciare un onorariu fixat de instanța de judecată. Hotărârea se va executa după cererea decanului și creanța se bucură de privilegiul prevăzut de art. 42 al acestei legi.

Art. 106. — În bugetul corpului advocaților se va prevedea o sumă anuală care să se repartizeze ca premiu stagiarelor cari se disting în serviciul asistenței judiciare.

Art. 107. — Consiliul comunal al orașului de reședință a asistenței judiciare și consiliul județean vor putea să prevadă o sumă anuală în buget care să se întrebuințeze după indicațiunile consiliului baroului local.

CAPITOLUL IX

Taxe și cotizațiuni

Art. 108. — Consiliul corpului de avocați e autorizat a percepe următoarele taxe fixe și periodice:

a) O taxă de 100 lei la înscrieri ca stagiar;

b) O taxă de 200 lei la înscrierea în corpul advocaților;

c) O taxă de 200 lei la reinscrierea avocatului exclus pentru neplata cotizațiilor;

d) O taxă de 500 lei la reinscrierea avocatului devenit incompatibil și care nu a achitat cotizațiunile pe timpul incompatibilității;

e) O taxă de 100 lei pentru înscrierea la examenul de admitere în avocatură. Această taxă se va percepe de decanul sediului comisiei, care va reține 25 la sută pentru șeful consiliului baroului, restul urmând a se repartiza comisiei de examinare;

f) O taxă de 100 lei pentru eliberarea diplomei de avocat. Această taxă se va percepe de consiliul general al corpului advocaților și este independentă de cea prevăzută în legea timbrului;

g) O cotizațiune lunară variind între 10 până la 100 lei, ce se va fixa de consiliul baroului pentru fiecare avocat la începutul anului bugetar.

Stagiarii sunt scutiți de această cotizațiune;

h) O cotizațiune anuală de 60—1.200 lei anual pentru fondul de ajutor al corpului.

Art. 109. — Cotizațiunea lunară și cea anuală se percep trimestrial. Neplata până la finele trimestrului, ca și neplata cotizațiunii anuale, vor atrage un avertisment prin scrisoare recomandată din partea decanului. Neachitarea cotizațiunilor în termen de 15 zile dela data avertismentului atrage interdicțiunea de a mai profesa.

Această interdicțiune se pronunță de decan fără citare. Ea poate fi ridicată de decan în urma achitării cotizațiunilor și a unei taxe de reinscriere de 200 lei.

CAPITOLUL X

Despre Casa de ajutor

Art. 110. — Se înființează pe lângă „Uniunea corpurilor de avocați” din București o Casă de ajutor a advocaților din România. Ea se va administra de Consiliul Permanent al Ununii.

Funcționarii necesari vor fi desemnați de comisiune și trecuți în bugetul anual.

Art. 111. — Ajutoarele unice sau periodice se vor acorda advocaților, văduvelor lor și copiilor minori, de consiliile barourilor locale în limitele fondurilor disponibile. Dacă fondurile locale nu sunt suficiente, consiliile barourilor se vor putea adresa comisiei permanente spre a fi ajutate.

Ajutoarele se acordă și advocaților cari vor fi lipsiți de mijloace în caz de boală și accidente, cum și familiilor lor în caz de înmormântare.

Ajutoarele periodice se acordă numai advocaților cari încetează exercițiul profesiunii și se găsesc în lipsă.

Consiliul va putea însă aprecia, ca și în cazul când avocatul nu încetează exercițiul profesiunii, să-i acorde un ajutor lunar.

Art. 112. — Funcționarii consiliilor barourilor și ai Ununii advocaților au dreptul la o pensiuă care va consta din media salariului lunar pe ultimii 5 ani, pensiuă care se va acorda după împlinirea vârstei de 52 ani și 30 ani serviciul efectiv.

Pensiunea este reversibilă pe jumătate asupra copiilor minori sau văduvei.

Funcționarii actuali vor putea să-și valorifice dreptul la pensie vărsând reținerile pe trecut.

Reșnerile pentru aceste pensii se fixează la 10 la sută din salariul lunar alocat prin buget, indiferent de orice spor, și se vor vărsa Casei centrale de ajutor.

Art. 113. — Cuantumul ajutoarelor advocaților, văduvelor sau minorilor este lăsat la aprecierea consiliului baroului.

Cei interesați n'au nici un drept de acțiune în justiție pentru cererea lor, sau de apel în caz de respingerea cererii de ajutor.

Art. 114. — Fondurile Uniunii și Casei de ajutorare se alimentează din :

1. O cotă de 30 la sută din cotizațiunile anuale prevăzute în art. 108, alin. h), ce se va vărsa de barouri Uniunii;

2. Din o cotă de 50% din amenzile prevăzute de arti 61 și 85;

3. Din donațiunile ce eventual s'ar face Uniunii;

4. Din orice alte venituri s'ar mai crea.

Cotele prevăzute în acest articol se vor înainta Uniunii pe măsura încasării lor.

CAPITOLUL XI

Dispozițiuni tranzitorii și finale

Art. 115. — Apărătorii din vechiul regat, regulat înscrși la promulgarea acestei legi, vor putea continua exercițiul profesiei lor numai înaltea judecătorilor de ocoale din județul unde se află înscrși în tablou.

În Basarabia și Bucovina apărătorii păstrează drepturile legal câștigate. Ei nu se vor putea transfera la o altă instanță.

După promulgarea acestei legi nu se mai pot admite înscrieri de asemenea apărători.

Art. 116. — În fiecare district consiliul corpului va forma un tablou de apărătorii în exercițiu, cuprinzând numele, titlurile și domiciliul.

Acest tablou se va trimite la judecătorii de pace.

Apărătorii sunt supuși jurisdicțiunii disciplinare a decanului și consiliului baroului în aceleași condiții ca și advocații.

Art. 117. — Advocații înscrși după promulgarea acestei legi, în urma stagiului și a examenului, se pot transfera în oricare barou din țară.

Advocații înscrși într'un barou din țară înainte de promulgarea acestei legi, nu vor putea cere transferarea în ori care din barourile țării cu o legislațiune diferită decât dacă vor dovedi cu o deciziune motivată a baroului din care se transferă că au exercitat acolo în mod neîntrerupt profesia timp de trei ani, în care intră și stagiul dacă sunt doctori în drept și timp de 4 ani, cuprins și stagiul pentru licenția în drept, sau dacă vor fi servit 4 ani în magistratură.

În cazul când baroul, cărui i s'a făcut o asemenea cerere, refuză fără motiv legal de a o îndeplini, avocatul care a cerut transferarea se va adresa consiliului general al corpului de advocați consiliul ca instanță de recurs conform art. 93, care găsind cererea fundată va ordona transferarea.

Această deciziune se va afișa de către președintele tribunalului local ca supliment la tabloul advocaților.

Art. 118. — Până ce numărul stagiarilor va fi suficient, spre a putea fiecare avocat să fie ajutat de un stagiar în exercițiul profesiei, advocații vor

putea fi ajutați la studiul dosarelor, proceduri și lucrările biroului, conform art. 51, cu autorizația consiliului:

a) În București, Iași, Cernăuți și Cluj de studenți ai facultății de drept;

b) În celelalte orașe de absolvenți, a cel puțin 4 clase secundare, majori.

Se respectă drepturile câștigate de actualii secretari de advocați.

Art. 119. — Până la promulgarea legilor de organizare administrativă și judecătorească a României Mari, se mențin actualele circumscripții ale barourilor corpului de advocați în provinciile unite.

Ministerul justiției va putea totuși, în urma cererii majorității advocaților din circumscripțiunea unui tribunal, să înființeze printr'o deciziune ministerială și alte barouri acolo unde nu există.

Art. 120. — În vechiul regat și în Basarabia dispozițiunile prezentei legi, în privința vârstei, a stagiului și a examenului de intrare în barou, nu se aplică acelor care, la promulgarea acestei legi, vor fi licențiați în drept, nici acelor care vor fi fost regulați înscrși ca studenți în anul 1922 la vreo facultate de drept.

Aceștia precum și actualii advocați stagiați vor continua să funcționeze în condițiunile legii pentru organizarea corpului advocaților din 1907.

Pentru transferare însă ei vor trebui să se conformeze art. 117. din prezenta lege.

Până la unificarea legislațiunii, cu privire la învățământul universitar, vor putea fi înscrși ca stagiați și acei care vor fi trecut examenul de Stat juridic în Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș sau cele trei examene de Stat în Bucovina.

Art. 121. — Se respectă drepturile câștigate de advocații cari la promulgarea acestei legi vor fi înscrși în barou și cari sunt profesori de orice categorie.

Art. 122. — Acțiunile disciplinare aflate la prima instanță la data promulgării acestei legi se vor judeca după prescripțiunile legii de față.

Art. 123. — Se abrogă orice legi, regulamente și dispoziții de orice natură din întreg teritoriul României privitoare la advocați și în vigoare la promulgarea prezentei legi.

Această lege s'a votat de Adunarea deputaților în ședința dela 13 Februarie anul 1923 și s'a adoptat cu majoritate de una sută treizeci și șase voturi, contra unusprezece.

Vice-președinte, Pompiliu Pizu.

(L. S. A. D.)

Secretar, D. Iuga.

Această lege s'a votat de Senat în ședința dela 17 Februarie anul 1923 și s'a adoptat cu unanimitate de optzeci și patru voturi.

Vice-președinte, C. D. Dumitriu.

(L. S. S.)

Secretar, I. N. Coșoiu.

Promulgăm această lege și ordonăm ca ea să fie investită cu sigiliul Statului și publicată în Monitorul Oficial.

Dat în București, la 19 Februarie 1923.

FERDINAND

(L. S. St.)

Ministrul Justiției,
Ioan T. Florescu.

*

*Piața de mărfuri
cea mai exactă este coloana
de publicațiuni și reclame a ziarului*

„CONSUM”

*care este foaia Fabricilor, Bănelor,
Comercianților, Industriașilor,
Agricultorilor și
producătorilor*

*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

In atențiunea d-lor avocați!

TOATE TIPĂRITURILE ADVOCAȚIALE, CĂRȚI SPECIALISTE JURIDICE JURNALE

DE TERMEN, SE POT COMANDA LA
ADMINISTRAȚIA ARDEALUL JURIDIC
CLUJ, STRADA REGINA MARIA NO. 34.

EXECUTARE IMPOZANTĂ!

TELEFON: 634.

LE FURNIZEAZA PROMT!

CEREȚI OFERTĂ!